

Mẫu Hoa Khế

Đứa Con Của Phù Thủy

Kể từ lúc chào đời, con Xinh cứ đau ốm liên miên làm cho mẹ nó không lúc nào thấy vui chi hết , cứ rầu thúi gan , thúi ruột. Không hiểu tại vì răng mà nó hết bệnh này, thì qua chứng nọ. Lúc con Xinh chưa ra tháng, có mẹ Chạy vô duyên vừa đi đám ma về thì đến thăm nó. Đây là điều cấm kỵ cho những đứa nhỏ mới sanh đang còn trong tháng. Rứa là con Xinh khóc ngày, khóc đêm. Người xưa nói là "khóc dạ đề ". Có nghĩa là khóc kéo dài tới 3 tháng mới ngưng. Mẹ nó khổ chi mà khổ vô hậu. Vừa đeo nó trước bụng vừa làm việc nhà không xuể. Nhà mẹ nội nó bán quán cơm bình dân . Mẹ nó nấu ngon nên hàng quán tấp nập người vô ra. Con Xinh thiệt là báo đời, khóc dai dẳng cả ngày, ai hỏi thăm một hồi rồi người ta cũng giả lơ luôn vì thấy phiền, thấy mệt .

Thiệt là linh nghiệm, đúng 3 tháng nó hết khóc. Chỉ khóc khi đói bụng và khi trong người không được thoải mái. Nhưng thân hình càng ngày càng gầy tóp, trơ ra cả xương sườn. Ăn hay uống cái chi thì đi cầu ra tuốt lượt . Cái

ruột của nó giống như cái đường ống thẳng đứng . Cơ thể nó đâu hấp thụ được gì đâu . Trông nó èo uột thảm thương. Thấy mạ nó vác trên vai, thiết giống miếng dẻ lau nhà nằm bẹp dí . Ngó nó ai cũng lắc đầu . Mùi phần thì coi như chín phần hơn là chết . Sinh mạng nó treo lơ lửng như sợi chỉ mảnh . Thấy con lòng mạ nó đứt ruột . Vậy mà còn bị mẹ nội nó chửi cho một trận vì cái tội , hết tên hay sao mà đặt tên Xinh. Nội cái tên không thì ma quỷ đã dòm ngó , huống hồ chi nó lại là đứa bé thật đẹp. Mẹ nội nó đã tin dị đoan, lẩy lợ nghe trét trên mặt nó làm cho xấu đi rồi mà cũng không linh nghiệm. Chẳng lẽ con Xinh vẫn số thế sao ? Cả nhà ai cũng đau lòng , nhìn con Xinh càng ngày càng tẻ. Nó giống như bộ xương được khoác lên một lớp da mỏng tanh .

Cuối cùng thì cũng phải nhờ tới ông thầy cúng cuối làng .Ông thầy này rất cao tay ấn , trừ ma , bắt quỷ là nghề của ông . Ông sống riêng biệt một mình , không có hàng xóm chung quanh . Bị ai nhìn ông cũng đầu khác chi nhìn thấy ma quỷ . Sợ thì có sợ , nhưng lòng thương con Mạ nó tát ta, tát tưởi , vác con chạy tới cầu cứu . Chứ ba nó theo tây học thì không tin ba cái chuyện này .Thôi còn nước thì còn tát .

Bước vô căn nhà tranh , vách đất . Chỗ của ông đường dây điện chưa nối tới nên chỉ thắp bằng đèn dầu . Chung quanh nhà treo đầy những lá bùa màu vàng nghệ , vẽ ngoằn ngoèo mấy cái dấu gì mà giống như mấy con đùn bằng mực đỏ, thấy mà lạnh người . Mùi nhang nồng lên tỏa thành những làn khói lơ mờ dưới ngọn đèn vàng nhòa nhạt . Nói thiết chớ người yếu bóng vía dám ngưng thờ lắm .

Ông sống một mình , không con không cái .Nghe nói ông theo nghề cha

truyền con nôi làm thầy cúng trừ tà , bắt yêu hồi còn rất trẻ . Căn nhà thiệt là âm u, mẹ con Xinh cũng thấy run trong bụng . Ông như có con mắt tề thiên hay sao mà biết hết tron, thần thông quảng đại . Biết trước mẹ con Xinh sẽ tới xin ông làm phép. Ông đã chuẩn bị hương đèn, bánh trái, gạo muối. Ông biểu để con Xinh nằm trên một cái lá bùa, rồi gõ mõ, đọc lâm râm . Trong đêm tối tiếng ông khi to khi nhỏ, đục đục, khào khào như từ cõi âm ty vọng về . Ông vừa đọc vừa đưa tay nhúng vô chén nước bùa vẩy vẩy trên mình con bé . Không hiểu sao mà con Xinh nằm im re. Mẹ nó ngồi trên cái chông tre chết trân, nhìn mấy ngón tay dài cứng ngắt đầy những bọt đen đang sờ lên trán dí vô tam tinh con nhỏ bất ẩn .

Lạ chưa không đầy bao lâu, tiếng thở của con Xinh nghe nhẹ nhàng, không khó khăn, sứt sứt như mấy tháng nay nữa. Sau khi hành lễ xong , ông đưa ra một tấm vải màu vàng chói trong đó viết cái chữ gì cũng không hiểu bằng màu đỏ như màu máu. Mẹ nó chỉ cần đưa ngón tay cái chấm vô nghiên mực tàu màu đen, rồi dí vô ở một góc của tấm khăn . Xong xuôi ông nói tỉnh bơ .

_ Coi như mù ký giấy bán con Xinh cho tui làm con. Mụ mang cái miếng vải ni về may thành cái áo cho nó mặc . Nhớ ngoài trừ lúc tắm rửa. Nó phải luôn mặc trong người thì ma quỷ mới không bắt nó đi .

Mẹ con Xinh , sau khi để lại chút tiền cúng kiếng , lí nhí cảm ơn cũng không thành tiếng , cứ lúp ba , lúp báp rồi bồng con ra về .

Bắt đầu từ hôm đó con Xinh không còn đau ốm nữa, ăn ngon, chóng lớn bình thường như bao đứa trẻ khác. Cái áo theo thời gian cũng làm mờ đi những câu thần chú trên đó. Con Xinh mặc cho tới khi không còn mặc được. Thì mẹ nó may một cái túi rồi gấp làm tư cái áo bùa bỏ vào bên trong, bắt

con Xinh đeo nơi cổ bằng một sợi dây. Coi như nó không thể rời xa mấy câu bùa chú. Lũ trẻ cùng chơi với nhau, đứa nào cũng biết chuyện nó được ông thầy cúng nhận làm con. Nhưng ai mà không thấy ông thầy đó, sắc mặt lúc nào cũng như mầu tro than , tụi nó đặt cho ông cái tên là ông phù thủy.

Con Xinh đúng là con của phù thủy. Nó bỗng nhiên có những khả năng kỳ lạ, không giống ai cả. Khi nó được ba tuổi, bập bẹ nói chuyện. Mẹ nó vừa rửa một đống chén bát giữa sân, đang loay hoay bung vô nhà. Nó ngồi chơi nơi mái hiên nhìn thấy chọt la lên " bẻ rồi ". Thì cả cái mâm chén bát trên tay mẹ nó đổ nhào xuống đất nát tan . Có hôm thấy đàn vịt tươi tốt, mạnh khoẻ đi ngang. Nó chỉ cần nói bâng quơ " chết... chết ". Thì ngày hôm sau đàn vịt chết không còn một con .Thời gian trôi qua, cái khả năng của nó càng phát triển mạnh. Hôm nào nó vui buộc miệng khi thấy bà bán chè đậu ván . Nó chỉ cần nói " bán sạch mà về cho mau hi " . Là gánh chè của bà ta chỉ cần ngồi một chỗ thiên hạ bu vô mua hết thật mau . Nói chi là chuyện nó nhìn thấy trước mắt , thì mình cho nó có luồng điện trong người để điều khiển theo ý nó muốn . Đàng này như chuyện mụ Chanh, mụ lấy tiền trước rồi không giao hàng đúng hẹn. Nhà mụ ở xa cả mấy cây số. Mẹ nó hơi giận chỉ nói cho đỡ bực tức thôi " tau mà gặp mụ tau vầy đầu cho biết tay " . Nó hùa theo " ù vầy đầu " . Mấy ngày sau mụ Chanh tới nhà mếu máo , xin lỗi chuyện không giao hàng . Mẹ con Xinh thấy đầu mụ có một vệt tím khá to. Hỏi ra mụ nói cách đây mấy bữa tự dưng đang bắc thang lên sửa cái mái nhà dột, thấy như bị ai nắm tóc xô xuống đất. Tới đây thì mẹ con Xinh tái mặt. Khi mụ Chanh đi rồi, mẹ nó nói " mẹ lạy con , nhớ lần sau đừng nói theo mẹ nữa hi " .

Lúc đầu người ta cho đó là sự trùng hợp. Nhưng dần dà người ta bắt đầu

thấy lạ, rồi sợ . Nhưng con Xinh ngoan và hiền, miễn đừng chọc nó nổi sùng lên trù ẻo lung tung là được. Bị hể nó nói cái gì là trúng cái đó. Nó càng lớn thì càng xinh đẹp và cũng biết mình có cái khả năng huyền bí đó . Nên nó cũng rất thận trọng, tự kìm chế sự nóng nảy để khỏi vô tình buông ra sự trù nguyền nhất thời, nhưng gây ra hậu quả thật lớn .

Càng lớn nó càng cảm thấy cô đơn . Ai chơi với nó cũng có vẻ e ngại . Ba mẹ nó chỉ có một đứa con, thấy tội nên bỏ quê làng lên tỉnh làm ăn . Đến chỗ xa lạ để cho nó khỏi bị mặc cảm là người bất thường với những người chung quanh .

Trong cuộc sống của Xinh xảy cũng ra rất nhiều điều kỳ lạ , làm như luôn có người âm đi theo phù hộ. Có một lần Xinh đang đạp xe đổ xuống một dốc cầu, phía ngược chiều một chiếc xe hơi lạc tay lái đâm sầm về hướng Xinh. Không hiểu tại sao , bỗng dưng Xinh đứng xuống bên lề đường, nhìn chiếc xe đạp của mình nằm vỡ nát dưới lòng chiếc xe hơi . Xinh đứng nhìn ngẩn ngơ, cứ như trong giây phút vừa qua có cánh tay ai bỗng Xinh đưa lên, để xuống bên lề đường thật an toàn. Rồi một lần Xinh đi tắm sông. Bị trôi vào con nước đang xoáy mạnh. Xinh chỉ còn cái đầu là chìm lìm dưới mặt nước .Thì cũng có một cánh tay xóc ngược Xinh thoát ra quãng qua chỗ cạn . Và còn rất nhiều chuyện kể ra không hết .

Xinh phải nói là số to mạng lớn .Con người như bất khả xâm phạm . Đừng bao giờ để cho Xinh phản uất điều gì . Cô ta mà nguyên rũa thì kẻ đó sẽ bị tai hoạ ngay . Khả năng đó làm cho Xinh thấy mình như một người dễ mang sự xui xẻo đến cho người khác . Cho nên càng ngày Xinh càng im lặng , cứ giống như một người câm, không buồn mở lời với ai . Nói chi là quen biết ,

cũng hên cho ai lỡ thương Xinh rồi manh tâm phụ tình. Để cô ta oán hờn là coi như đi đời . Cái khả năng huyền bí đó không biết đến khi nào thì hết ứng nghiệm . Cho Xinh trở lại một người bình thường như bao nhiêu cô gái khác .

Tôi tình cờ được quen biết Xinh. Một cô gái hiền lành, ăn nói nhỏ nhẹ .Tôi tìm hoài cái nét phù thủy trên gương mặt cô ta mãi mà không thấy .Chỉ khám phá ra một điều là cô ta như có hai sắc mặt . Có khi thật là đẹp . Có khi thấy như một người khác nào đó trong thân xác của cô ta . Lúc đó trông cô ta rất ma quái . Tôi cũng tìm hiểu được biết ở một vài người lớn tuổi . Họ cho biết những con người có hai sắc mặt tương phản . Nhất định đó là người đang có vong hồn cõi âm theo bên cạnh .

Tôi đến làm bạn với Xinh một thời gian khá lâu . Có hôm hai chúng tôi đi chơi trên phố . Thấy có một anh chàng đi theo chọc gheo nham nhở . Xinh vọt miệng nói " tẹo chân bây giờ " . Trời ơi trước mắt tôi , chàng ta đang đi ngon lành thì bị tẹo chân ngã sấp xuống lề đường . Tôi đứng khựng nhìn Xinh . Cô nàng mỉm cười nhún vai cho biết chỉ là đùa thôi . Hai chúng tôi phá lên cười suốt cả buổi đi chơi .

Quen một người có khả năng như thế , đôi khi tôi cũng lạnh gáy . Nhưng tôi biết Xinh rất hiền lành không hề muốn hại ai cả . Ngoại trừ ... tôi nói nhỏ nhé " Đừng làm cô ta nổi giận ..."

Mâu Hoa Khê , Dce 05/09

Buồn theo tháng ngày

Tiếng trống trường vang lên, báo giờ tan học . Cả đám học sinh như bầy ong vỡ tổ , vội vã ôm cặp ra về . Nhỏ Huệ ra dấu bảo tôi chờ nó. Huệ là đứa nổi tiếng điệu nhất lớp , bởi vì trường tư thục nên không ép học sinh mặc đồng phục ,cô ta đi học mà ăn diện như mấy cô tài tử trong phim ảnh . Đời sống của tôi rất khép kín ,không có tánh se sua , không chạy theo thời trang. Đi học chỉ mặc áo dài được may bằng hàng lụa .Tôi có cả tủ áo dài lụa đủ

màu sắc , có lẽ vóc dáng tôi mặc áo dài đẹp. Nên chẳng nghĩ tới mấy đồ đầm , tôi sợ nhất là đưa cặp đùi ra , lỡ ai nhìn chắc tôi mắc cỡ chết thôi . Từ lối ăn mặc và cách sống giữa hai đứa chúng tôi thật khác biệt, thế mà Huệ lại kết thân tôi mới lạ .

Tôi đứng chờ Huệ ở trước cổng trường. Hai đứa đèo nhau trên chiếc xe honda mới toanh .Huệ đúng là con một có khác. Chẳng bù cho tôi có cả một bày em .Ba tôi sắm một thì phải thành mười .Cho dầu con nhà trung lưu cũng cảm thấy tốn hao nặng nề .

Xe dừng lại ở một quán nước nhỏ chúng tôi vẫn thường đến . Tôi cứ nghi như mọi khi , hai đứa đi ăn chè hay đi uống sinh tố giải khát . Nhưng khi bước vào quán. Tôi thấy Huệ đi tới một cái bàn đang có hai người con trai ngồi chờ nơi đó . Bước chân của tôi tự dừng ngập ngừng . Con nhỏ này cứ có cái tật bí mật làm cho người ta bất ngờ . Tôi biết Huệ có bạn trai. Với tôi thì chưa bao giờ nghĩ đến. Thời gian này chỉ lo học hành để thi cử sắp tới . Khi tới đối diện trước mặt người ta. Tôi còn đang lúng túng thì một trong hai người đứng lên. Người con trai đó rất tự nhiên chào hỏi. Tôi biết ngay đó là người yêu của Huệ .

Gương mặt tôi bắt đầu đỏ rần lúng túng . Bàn tay ôm chặt cái cặp sát vào ngực, cứ đứng trông thật ngờ nghệch . Huệ đưa tay kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với người con trai trong bàn. Anh ta ngược nhìn vào tôi với tia mắt cũng hơi bị bối rối . Đôi mắt sao mà đẹp quá ,tôi thâm nghĩ . Tia nhìn thật dịu dàng , nhưng sao cứ như xoáy vào tim .Sau khi tự giới thiệu,. Tôi được biết anh tên là Thắng. Rồi câu chuyện của chúng tôi chỉ quanh quẩn về việc học hành thi cử . Qua những trao đổi , không khí có vẻ tự nhiên hơn

,nhưng sao người tôi cứ bấn loạn , tim đập mạnh bởi từ cái nhìn qua ánh mắt và sự chăm sóc tỉ mỉ của Thắng .

Sau cuộc gặp gỡ của ngày hôm đó.Chúng tôi bỗng trở thành hai cặp , đi đâu cũng khấn khít bên nhau . Tình cảm nhẹ nhàng của tuổi học trò mới lớn , chúng tôi thường đưa đi uống sinh tố. Đi xem phim ảnh. Thích nhất là đưa nhau ra ngoài ô chơi . Thắng đàn guitar rất hay nhưng khổ nỗi tôi hát thì thật quá tệ . Nhưng mỗi lần như thế , tôi cảm nhận sự trù mến của Thắng qua sự kiên nhẫn chỉ bảo về những nốt nhạc , cách hát sao cho vô nhịp . Tôi bỗng thấy chung quanh cái gì cũng tươi đẹp hơn lên .Đời sống không tẻ nhạt như những ngày tháng trước đây . Mùa Xuân chưa tới . Mà lòng tôi đã như vang lên khúc nhạc mùa xuân rục rỡ . Ai nhìn tôi lúc này , chắc đã thấy rạng ngời trên gương mặt , trên đôi môi những nụ cười thật đẹp .

Tình cảm lớn dần theo những chuỗi ngày quẩn quít hẹn hò . Tôi bắt đầu soi gương làm dáng nhiều hơn,tôi để ý tới cách ăn mặc theo đúng thời trang, mà trước đây tôi rất ơ hờ . Nhưng có một điều tôi rất ngạc nhiên và vô cùng thú vị , là Thắng chỉ thích tôi mặc áo dài mà thôi .

Mỗi tình học trò thơ ngây với nhiều mơ mộng tương lai . Có một lần chúng tôi ngồi bên dòng sông,Thắng bung mái tóc của tôi xỏa dài bay trong gió . Mùi chanh và bồ kết thoang thoảng tỏa ra trong gió bay , những sợi tóc dài bay phủ lên mặt của Thắng . Anh đã nâng gương mặt tôi trong đôi tay. Cúi xuống trao cho nhau nụ hôn đầu tiên thật vụng về , nhưng đậm thắm thiết tha . Chúng tôi ngồi giữa sông nước bao la.Trời mây trong xanh.Cùng nhau thề hẹn mãi mãi một đời yêu nhau .

Nhưng cuộc đời như ai đã nói,không như là một giấc mơ . Chúng tôi vừa

bước chân lên đại học , niềm vui chưa mấy trọn vẹn .Thì tôi biết tin qua Huệ là Mẹ Thắng bắt anh phải cưới vợ . Cô vợ chuẩn bị , hứa hẹn cho Thắng là con của một người bạn thân quen biết trong gia đình của họ.

Cái hung tin đau xé nát cả trái tim .Tôi như người từ trên cao rơi xuống vực sâu hun hút . Tôi nằm ngã xuống , bỏ dỡ chuyện học hành và ôm đau mắt cả tháng trời. tôi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Trong người còn yếu đuối mong manh . Nhưng thời gian đó , thời gian Thắng bị bắt buộc phải rời xa tôi . Tôi van xin Huệ chở tôi tới đứng nơi một góc đường. Hướng nhìn để có thể thấy được anh. Thấy được Thắng của tôi . Nhà anh có một quán chè nhỏ ,anh vẫn dành thời gian để phụ giúp Mẹ trong việc buôn bán . Mất Ba từ bé anh chỉ còn có Mẹ . Hai Mẹ con đùm bọc nhau mà sống. Cuộc sống cũng không mấy khá giả.Nhìn mẹ tảo tần sớm hôm.Anh rất thương mẹ , không bao giờ muốn làm cho mẹ buồn bất cứ một điều gì. Nên anh đành phải đi cưới vợ cho tròn chữ hiếu với mẹ mình.

Anh không dám gặp tôi,chỉ vồn vẹn một lá thư đưa qua tay Huệ .Vài dòng chữ ngắn gọn mong được tôi tha thứ . Anh yếu đuối không bảo vệ được tình yêu.Chúng tôi đành mắt nhau trong đau đớn , ngậm ngùi .Đám cưới của anh rất nhỏ,tổ chức đơn giản .Tôi nghiệp Huệ thời gian đó thường hay qua nhà để an ủi mong cho tôi nguôi ngoai nỗi đau đang vật vã , chan hòa nước mắt ngày đêm .

Hai năm trôi qua, con đường đi qua nhà anh tôi luôn tránh né . Tôi không còn muốn nghe gì về cuộc sống của anh nữa , tôi tự nhủ phải quên anh . Lúc này gia đình tôi bắt đầu có mở ra thêm một kinh doanh mới .Tôi lo phụ gia đình, giúp đỡ Cha Mẹ trong việc làm ăn . Tôi lao đầu vô công việc một cách

hăng say, để quên đi mối tình đầu mà mấy ai được trọn vẹn .

Giữa cơn nắng chang chang bỗng nhiên mưa bất chợt đổ ào xuống . Tôi thật tình cờ gặp lại anh ở một hiên nhà tạm trú cho qua cơn mưa. Tôi nhìn anh ngỡ ngàng không tin vào đôi mắt của mình nữa . Trước mắt tôi không còn là Thắng của ngày xưa , của những tháng ngày chúng tôi có nhau . Anh ốm một cách khủng khiếp. Thân xác tiêu hao , tiều tụy. Đôi mắt của thuở nào cho tôi chìm sâu vào tình yêu của anh. Bây giờ ngờ ngờ lạc thàn.Cái ánh mắt nhìn nồng nàn như tia lửa cháy ấm áp đã trở thành đóng tro than nguội lạnh khi anh quay lại đối diện với tôi . Nước mắt tôi đổ dài không kèm lại được , tôi run run hỏi anh

_ Tại sao vậy hở anh !?

Anh cúi đầu, ngượng ngập không dám nhìn tôi . Tiếng anh thật nhỏ, đôi môi màu tím nhợt nhạt mấp máy. Tiếng nói nhẹ như hơi thở của một con người sắp trước giờ hấp hối .

_ Tất cả... là tại vì em.

Rồi anh lao xe ra giữa cơn mưa đang ào xuống như thác đổ. Chiếc xe gắn máy hú gầm lên chạy hối hả như ai đang đuổi theo sau . Như đang đẩy dòn anh đi tới tận cùng ngõ lồi .

Tôi đứng lại ... không tôi không đứng vững nổi. Tôi run đôi chân ngội bệt xuống đất . Toàn thân người lạnh giá. Không phải vì cơn mưa , mà hình như máu đang đóng lại thành băng . Mắt tôi mở to trừng nhìn theo bóng anh mờ khuất trong cơn mưa trắng xoá...

Chỉ một tháng sau kể từ ngày tôi gặp lại anh.Tôi biết tin anh qua đời . Tôi

vẫn đứng ở nơi góc phố ngày trước. Nhìn đám tang của anh đi qua . Nước mắt tôi đã cạn khô. Tôi không khóc được nữa . Người cứ tro ra , bởi khi sự đau khổ đã bào mòn hết cảm giác. Tôi cứ ngỡ có thể quên được anh. Nhưng anh đã như những giọt máu hòa tan âm thầm trong cơ thể tôi mất rồi.

Huê cho tôi được biết từ khi anh lấy vợ gia đình của anh không được hạnh phúc . Anh đau khổ cũng đâu thua gì tôi, anh càng yếu đuối không tranh đấu được cho tình yêu của mình . Rồi khi muốn tìm sự lãng quên hình bóng của tôi. Anh lao đầu vào hút sách , buông thả cuộc sống, nghiện ngập, bê tha .

Anh qua đời khi tuổi còn rất trẻ , anh đã bỏ lại cho người mẹ với những hồi tiếc khôn nguôi . Còn tôi thì sao !? . Anh thật quá tàn nhẫn đã bỏ rơi tôi ở lại với một trái tim tan nát . Tôi vẫn sống, vẫn đi đứng nói cười , trong cái thể xác ốm đau bệnh hoạn mà anh nào hay biết.

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua. Tôi thu mình lại ở một góc đời nhỏ nhoi. Tôi không dám chui ra khỏi cái vỏ ốc của đời mình. Tôi như cái bóng đã nhiều năm như thế , nhìn chung quanh cuộc sống với đôi mắt thờ ơ . Ừ !... thì tôi cứ sống , cứ trăn mình mà sống .

Tôi cứ luôn mang lấy cái mặc cảm hồi hận do mình đã gây ra cái chết của anh !... Có những lần điên cuồng tôi đã gào thét với khoảng trống lặng câm ...có ai không !!!? hãy cho tôi níu lấy cánh tay... hãy giúp tôi vượt ra khỏi cái nghiệp chướng trùng trùng mà tôi đang phải vay trả.

Tôi không còn dám đặt tình cảm của mình vào một cuộc tình nào nữa cả .

Tôi vĩnh viễn mang trong tâm hồn mình một vết thương sâu nặng.

Bởi tôi không bao giờ muốn giống như kiếp dã tràng . Để thêm một lần nữa

đứng nhìn yêu dấu của mình tan theo bọt sóng .

MàuHoaKhế , 2005

Chỉ là giấc mơ

Tôi nhìn thấy ông bước vào từ cánh cửa lớn của nhà hàng , bởi tôi chọn chỗ ngồi từ một góc nhìn ra phía trước không bị che khuất . Tôi biết hôm nay thế nào ông cũng tới tham dự như đã gần 20 năm qua , buổi họp mặt của những người đồng hương với nhau , ông vẫn phong độ như ngày nào , mặc dù năm nay tóc ông hoàn toàn là một màu trắng toát , không lợn cợn muối tiêu gì nữa . Ông ngồi cách tôi 2 bàn ăn trong thế ngồi quay lưng , cho nên ông chưa nhìn thấy tôi .

Tôi nói với cô bạn bên cạnh " làm sao để cho ông thấy tau hở " . Cô bạn cười nói " thấy bên cạnh cái cô xinh xinh đang ngồi kia " ,rồi cười lớn, "ờ mà đâu có sao bạn bè chào hỏi thôi mà " . Chỉ muốn chào ông thôi mà tôi cũng bấn loạn , hôm nay tôi diện chiếc áo dài có vẽ một cảnh hoa sen màu hồng thắm trên mình hàng voan mỏng màu đen , tóc nhuộm lại cũng màu đen không như thuở đó khi gặp ông với mái tóc vàng hoe ngổ ngáo quăn tít .

Chuyện đã 20 năm qua , ông ngày đó hơn tôi 10 tuổi , nhưng còn rất trẻ , lịch thiệp, chúng tôi đã có với nhau một thời yêu thương gắn bó . Tôi đã trải qua trong cuộc sống những tình cảm nồng nôi , khi gặp được ông , được tình yêu thì tình yêu đó lại qua đi một cách chóng vánh , sự kết thúc tình cảm từ phía ông , khi người vợ đã chia tay muốn quay về chiếm đoạt lại những gì không muốn mất , kể cả trái tim của ông .

Tôi rất kiên cường để làm một người tốt , không hề khóc còn nói dối rất tài tình là tôi chưa kịp yêu ông . Vậy mà ông cũng tin , khi ông quay lưng , bóng dáng đổ xuống ở con dốc mòn , nơi chúng tôi thường đến cùng nhau chạy bộ vào những ngày cuối tuần , tôi ngồi rũ xuống , tựa vào gốc cây , bàn tay thừa thãi nắm chặt một bông hoa dại đến nát tan . Hạnh phúc vượt khỏi tầm tay , không còn miền lung rộng thênh thang để ông công tôi chạy băng băng qua những cánh rừng nhỏ , không còn tiếng cười tôi khúc khích vang dội trong không gian yên lặng , không còn tiếng đàn thùng với những bản tình ca và không còn ông để gắt lên nhẹ nhẹ khi tôi cứ hát sai nhịp hoài .

Nhiều năm đã trôi qua , tôi vẫn luôn ở một khuất nhỏ nhìn ông rồi lặng lẽ bỏ đi . Ngày tháng đi đi , về về buồn bã phủ xuống đời tôi , chúng tôi ở cùng chung một thành phố , tuyệt nhiên chưa hề gặp nhau ở nơi đâu , ngoại trừ mỗi năm có buổi họp mặt của người cùng quê hương với nhau .

Khi mọi ước mơ đã tàn lụn , tôi chỉ còn nhìn thấy ông trong giấc mộng , không biết ông có lúc nào mơ thấy tôi không ? tóc tôi cũng đã lấm tẩm những sợi bạc ,thời gian cũng quá già để tôi chứng chạc hơn , thì tại sao tôi

lại cứ ngăn cản bước chân tìm đến hỏi thăm ông ? .

Ngoài khung cửa kính nhà hàng mưa bắt đầu nhỏ hạt , trời bỗng dưng lạnh hơn mọi năm .Tôi đứng lên , nhất định phải cho ông thấy tôi hôm nay , tôi đi ra lại hướng cửa chính , làm bộ như đang ngóng ai tới , rồi quay hẳn người đi vào lại bên trong , bàn ngồi của ông ngay lối vào , nhất định ông phải ngược mắt lên nhìn theo linh cảm của tôi .Ông đã thấy tôi , 20 năm chỉ là một con số , không hề làm mất đi dáng vẻ của một cô bé năm xưa , ông vội vàng đứng lên bước ra chắn lại bước chân tôi , cũng vừa lúc chương trình bắt đầu với lễ chào cờ , chúng tôi được đứng gần bên nhau rất tự nhiên . Ông nói nhỏ vào tai tôi " QH vẫn như ngày nào " tôi mỉm cười nghe âm cả trái tim , tôi hỏi ông " ông có hạnh phúc không ? , cô xinh xinh đó là ai thế ? " ,ông trả lời thật nhẹ " bạn thôi " .Tôi được biết ông đã hoàn toàn dứt khoát với vợ ông sau khi họ trở lại với nhau vài năm sau đó . Tôi không tìm ông , bởi tôi không thể đau thêm một lần thứ hai khi ông phụ rẫy tôi , tôi biết ông là một người rất mềm yếu trong tình cảm , hơn nữa lại quá yêu thương con cái . Ông đưa tay nắm thật chặt tay tôi " đừng trốn nữa nhé " .

Khi bản quốc ca chấm dứt , tôi quay về chỗ ngồi , tôi có đang chiêm bao không ? trong giấc mơ tôi cứ luôn đi kiếm tìm ông . Mộng, thực như đang hoà nhập chung trên dòng máu chảy qua tim . Chỉ khác là tôi bây giờ đã quá mệt mỏi , cái bóng dáng sôi nổi , đăm đuôi của chính mình , của một thời yêu ông liệu có còn thấp lên lại ngọn lửa của tình yêu!? hay tình yêu đã không còn nữa, chỉ còn chằng trong giấc mơ mới tìm thấy !?...

muraphônúi, Oct , 01/09

Chuyện của Gòn

Thuở chúng tôi còn đang đi học chỉ mới học tới lớp đệ tứ , thì Gòn tuyên bố với đám Lục Yêu đi lấy chồng .Chúng tôi gồm sáu đứa kết bè thành một khối , nên có danh xưng như thế .Trong chúng tôi chỉ có Gòn là con nhà nghèo , quê ở Vĩnh Long , mẹ buôn sạp hàng nhỏ ở chợ TMG , ba thì đánh xe ngựa đi chở mồi cho bạn hàng , nhà đông em nên Gòn mỗi sáng sớm ra chợ phụ giúp thêm chi tiêu trong gia đình với một mẹt chanh ớt , hành ngò ngồi ở một góc nhỏ trong chợ . Bán xong thì mới chạy nhà về thay áo dài đi học , có hôm bán bị trễ vô lớp tay chân chưa kịp rửa còn dính bùn đất từ mấy mớ hành ngò . Trong lớp không ai thích ngồi gần vì người của Gòn lúc nào cũng ngửi ra cái mùi tanh tanh bám vào tóc lúc Gòn ra chợ cá Cầu Muối mua hành ngò , chanh ớt tận góc bán sỉ, để về chợ nhỏ bán lại kiếm chút tiền lời .

Chỉ có tôi là hiểu và thương Gòn , nhà tôi ở đầu ngõ , thì nhà Gòn ở cuối hẻm , thỉnh thoảng tôi hay lén đi với Gòn ra chợ Cầu Muối nhìn thiên hạ tấp nập buôn bán .Cứ năm giờ sáng, ba Gòn đánh xe ngựa lọc cọc từ cuối hẻm , tôi đứng sẵn trước cửa chờ đợi xe ra là leo lên đi với Gòn. Con ngựa rất quen với công việc mỗi ngày nên ba Gòn không cần dùng roi để nhắc nhở nó

thêm nữa. Đường thành phố không gập ghềnh , thế là hai đứa nằm sấp trên xe ngựa đưa mắt ngó nhìn những con đường lúi dúi dần về phía sau trong không gian nhẹ nhàng , lành lạnh của buổi sớm mai , thỉnh thoảng cũng thấy mấy chiếc xe ngựa khác chở đầy hàng hoá hay cả một xe đầy hoa vạn thọ cho biết ngày mai đã đến ngày rằm cúng Phật .

Gòn người miền Nam , thật thà ,nhưng rất sâu sắc . Có chuyện không ai biết ngoài tôi là Gòn biết làm thơ ,trên xe cũng xuất khẩu thành thơ " bán buôn bữa lỗ bữa lời , ra đi cho biết mặt trời mặt trăng " . Tánh Gòn kín đáo và cũng có chút mặc cảm hoàn cảnh mình nghèo ,nên trong lớp hầu như không có bạn . Tôi trong đám Lục quý , cũng có chút trọng lượng .Ai nói tôi khờ cũng được , những chuyện đi ăn hàng , đi coi phim , tôi đứng ra bao hết . Nhà tôi lúc bấy giờ rất khá giả với lại tôi là con gái cung , muốn chi cũng được , cho nên tôi đã thuyết phục đám bạn để cho Gòn vô chung một đám .Gòn nhập bọn chừng một năm , thấy Gòn vui và cười nhiều hơn , thì Gòn lại "từ giả thơ ngây em đi lấy chồng " .

Chuyện một hôm , Gòn đến nhà tôi rất khuya , hai đứa leo lên sân thượng nhỏ to tâm sự. Gòn khóc nói với tôi " mày biết tau yêu chú Khánh , nên tau đã lỡ với chú rồi " .Tôi nghe như trời sập hốt hoảng , bởi tôi biết chú Khánh ở trọ nhà kế bên nhà Gòn , chú là Trung úy thuỷ quân lục chiến được giải ngũ vì thương tích ở một chân khá trầm trọng , chú đi đứng hơi chậm hơn bước chân bình thường , ngoài ra chú hơn Gòn tới mười mấy tuổi , chú có cái dáng rất phong trần , làm lì nhưng rất lịch sự , mỗi lúc chạm mặt khi tôi tới nhà Gòn thì chú cũng ra dấu chào hỏi .

Bây giờ tôi mới biết họ yêu nhau qua những bài thơ ,những lá thư tình .

Thuở đó hình như con gái theo phong trào yêu "chú" giống như tiểu thuyết của một nhà văn đang nổi tiếng lúc bấy giờ.

Tôi nhìn Gòn , qua sự hốt hoảng bởi bất ngờ , rồi thì lại tò mò , tôi lúc đó

chưa biết yêu , nụ hôn tình yêu ra sao còn chưa biết , nói chi chuyện đã lỡ làm với người yêu , thiệt là chuyện kinh thiên động địa , hôm sau vô lớp tôi báo tin ngay cho cả bọn , làm cả đám ngẩn ngơ xầm xì suốt buổi học .

Rồi thì ngày cưới cũng đến , cả bọn cùng tới dự đám cưới nghèo của Gòn , buổi lễ tổ chức trong vòng bà con họ hàng . Bên chú Khánh chỉ có hai người bạn cùng đơn vị tới tham dự. Chú xin mặc lại bộ đồ lính trận rằn ri trông ngầu rất oai phong .

Còn Gòn thì mặc áo dài trắng trên tóc gắn hoa màu tím .Trong họ thật lãng mạn , nhìn cứ như chuyện tình màu tím hoa sim , có thêm chúng tôi diện áo đầm màu sắc , trẻ trung vui tươi , nên đã làm cho không khí vui nhộn , chứ gia đình họ hàng của Gòn cũng không mấy vừa lòng với cuộc hôn nhân này .

Viết tới đây tôi thềm khâm phục Gòn ,bởi tôi biết tiếng sét ái tình chỉ xảy ra trong tiểu thuyết hay trong phim ảnh.Giữa Gòn và chú Khánh thì không thể có cái thứ tình yêu đó . Tình yêu sẽ bắt đầu từ một phía , và phía kia biết đâu chỉ là một sự đáp trả lại tình yêu bởi sự cảm động ,thói quen hay tội nghiệp .

Tôi cầu mong thời gian ,chú Khánh sẽ yêu Gòn chứ không phải là một sự đáp trả . Tình yêu là một điều khó ai có thể phân tích , luôn luôn là một ẩn số .Có lẽ chỉ khi người ta mất nhau rồi thì mới biết ai là người sống hết mình , trọn vẹn cho tình yêu ...

Con Nhíp

Có một ngày không thấy con Nhíp giống như mọi hôm. Cái thân hình vạm vỡ của nó, đi tới, đi lui, thở hùng hục như mới từ võ đài bước xuống ,hay chạy đùa xông xộc, từ đằng trước ra đằng sau, lăm lăm xô cả tui ngã oạch giữa nhà . Nghe bà má kể hồi lượm nó về, tưởng như mấy con chó vàng chó vện . Nó nhỏ xíu, nằm đỏi meo ở một góc đường .Phố xá bao nhiêu người hững hờ ,đi qua, đi lại . Cũng tội cho nó, sinh ra chi nhằm lúc thời cuộc đổi thay . Con người ta đây, cũng còn khổ như con chó, hưởng hồ chi là nó .

Đúng là cái đồ ngu, đầu thai không coi ngày giờ gì hết . Nhìn con mắt thấy đại ra, còn cái miệng nước dãi ứa tèm lem . Làm thiên hạ đi đường, ai nấy cũng hoảng né tránh ra xa , nhìn nó tưởng là con chó đại mới ghê . Thông cảm cho người ta đi, bởi họ còn lo tắt tưới đi kiếm miếng ăn ,miếng mặc, ai hơi đâu rảnh rang mà dòm ngó tới nó .Hên cho con Nhíp nó gặp được má tui , bà đang đội thúng bánh xôi cúc đi bán hàng rong .Thấy bà nó đưa ánh mắt sâu nào nhìn . Má tui kể ,ngó nó bỏ đi không đành ,thấy tội lắm , bà ngồi xuống mở cái mẹt bánh lấy cho nó một cái bánh. Nó đỏi như mấy kiếp , ăn không kịp thở .Nhìn nó ăn xong, má tui yên lòng đứng lên đi bán tiếp .VẬY mà nó cứ lẻo đẻo đi theo sau , má hua hua tay kêu nó đừng theo , nó làm như

không nghe, rồi cứ thế là theo má tui, đi cho tới chiều tối bán xong hết mẻt bánh .

Gia đình nhằm lúc đất nước thay đổi , một phân nửa theo lên kinh tế mới tập trồng trọt . Ba cái thứ tiểu thư , công tử chưa làm gì ra trò, ra trống gì cả ,thì ùn ùn kéo về lại thành phố .Tui phục ông ba tui hết sức ,ông cứ làm mặt lì bám lấy căn nhà. Mặc kệ có bị công an kêu hỏi không biết bao nhiêu lần . Lên xuống trụ sở phường như đi chợ . Rồi hạp to có, hạp nhỏ có. Hạp công khai , hạp riêng tư. Cứ kéo dài tháng này, qua tháng nọ .Năm này qua năm kia .Ông ba ông cứ khư khư một lời, là không đi đâu hết , nhà tui tui ở . Ai muốn tịch thu gì thì cứ lấy .Gia đình tui hồi xưa, ở mặt tiền buôn bánh đồ phụ tùng xe gắn máy .Cơ ngơi cũng bề thế như ai . Thế là theo dòng nước định mệnh, cuốn trôi như một cơn ác mộng .Bị đánh tư sản, coi như cửa tiệm bị niêm sạch sẽ ,chỉ còn lại căn nhà mà thôi .

Cười hoài thì mỏi miệng , nói hoài thì hết hơi. Cái cục lý trong đầu ba tui còn nặng hơn trái núi. Cho nên trong cuộc chiến thảm lạng. Họ tạm hoãn binh ,hay quá mệt vì phải phí phạm vô số thời giờ , không mang lại kết quả như họ mong muốn .Đại gia đình tui bỗng được yên thân, ngày nào hay ngày đó .Được quây quần sống bên nhau , sống trong nghèo nàn thiếu thốn , khôn khổ. Không biết sẽ bị chất vấn ,điều tra bất ngờ lúc nào cũng có thể xảy ra .Tất cả chúng tôi bắt đầu lại cuộc sống bằng con số không. Với một số tiền nhỏ nhoi ,của nhà nước lúc bấy giờ ấn định được đổi, để thay thế tiền cũ.

Vậy mà má tui dẫn con chó về nhà nuôi thêm miệng ăn .Cả nhà chỉ biết đưa mắt nhìn. Má tui mà nói được đó ai dám cãi không. Cả nhà miễn cưỡng chấp nhận, và từ đó con chó được gọi tên là con Phi líp, cũng tên tây như ai , nhưng má tui gọi một hồi thì ra là con Nhíp . Nó trở thành một thành viên

mới trong gia đình, cùng chia sẻ nỗi vui , nỗi buồn bên nhau .

Qua vụ đổi tiền , giàu nghèo bình đẳng, nên con Bảy đổ rác kéo thêm thằng Lớn chở xe ba gác, đi ngang nhìn vô nhà tui có vẽ đặc thủng, mặt mày hơn ha hơn hở , làm tui chột dạ, không biết nó là dân gì đây ? chẳng lẽ nó nằm vùng ? cái bản mặt hai đũa nó, mà cũng được gán danh hiệu cách mạng sao ta ? .Chị hai tui hiền khô như ni cô, vậy mà cũng nổi điên chưởi " đồ cái thứ cuốn theo chiều gió ... vong ơn bội nghĩa ..."

Nhưng từ ngày có con Nhíp về trần thủ , tụi nó cũng né xa . Con Nhíp ngó vậy mà được việc ghê . Mà thôi thầy kể chuyện thiên hạ , tui chỉ nói tới con Nhíp thôi , từ lúc nó về có nơi núp mưa núp nắng , có cơm cùng ăn có cháo cùng chia .Nó tốt lông mượt ra , cái quá khứ nằm đường đói rét, chỉ còn thoáng qua trong tâm tưởng của nó, khi tui thấy nó mơ màng nằm canh ở cửa nhà . Nó lớn hẳn , to cao , thì ra nó là con chó lai, loại chó dùng để đi săn bắn . Mà ngộ ghê ghen ,hể nó thấy cái sắc áo màu xanh và cái tiếng nói chát chúa của mấy "người đó", là nó sủa in ỏi , tròng mắt , há mồm như chực ăn tươi nuốt sống . Làm ai cũng ớn, né tránh rồi chẳng ai muốn tới lui với nhà của tui nữa .

Cả tuần nay má có việc đi về quê , thấy con Nhíp như đứng ngồi không yên , tui đã dỗ nó, nói má đi vài bữa má về . Kể từ khi con Nhíp được má đưa về , nó chưa hề xa má ngày nào .Má đi buôn bán, thì trước khi ra cửa, nói nhỏ thăm thì với nó ,làm như nó hiểu hết vậy .Nó chơi đùa cả ngày, chứ cỡ trời chiều sẩm tối, là đưa mắt ngóng má về ,để chạy ào ra , nhào vô người má nhong nhèo ,liếm tay liếm chân của má ra vẽ thương yêu nhớ nhung lắm .

Vậy là nó đã ngóng chờ má hơn cả tuần nay rồi. Hôm má xách cái vali nhỏ ra khỏi cửa ,thì nó đã tru lên mấy hồi nghe thật ai oán .Tui thấy nước mắt nó ứa ra, như con người ta khóc lúc chia tay biệt ly . Cả tuần còn thấy bóng dáng nó đi tới, đi lui ,nhưng không còn hùng hục vui vẻ như trước, mà trông nó ủ rũ, không buồn ăn uống. Bỗng dưng hôm nay nó đi đâu mất tiêu . Tui hoảng hốt kêu cả nhà đi tìm , đầu trên xóm dưới, làm náo loạn cả một vùng . Tui vừa đi vừa gọi ...Nhíp ơi ... Nhíp ơiLòng tui vừa lo lắng cho nó, rồi bị người ta bắt đi ăn thịt , vừa sợ má tui buồn vì mất nó . Ngày mai không biết còn gạo nấu cơm không .Đời sống cơm áo chật vật, khôn khổ cho gia đình tui ,khi bước ra cuộc đời kiếm gạo hàng bữa một .Thế mà cả nhà, từ ông ba cho tới mấy chị em, cứ đi tìm con Nhíp cho bằng được ,quên cả cơm nước .

Đúng mười ngày sau, má tui từ dưới quê về lại Sài Gòn . Nói ra câu chuyện này không ai tin .Con Nhíp nó đi đứng đỉnh bên cạnh má tui từ đầu ngõ đi vô . Cả nhà tôi nhìn ra sững sờ .Má nói thấy nó quanh quẩn nơi bến xe, cũng làm má hết hồn , không hiểu sao mà nó tìm tới được chỗ bến xe , tội nghiệp nó chắc cũng trốn chui, trốn nhui , đói khát hết ba ngày mới thấy được má .

Con Nhíp đã chết trước khi chúng tôi rời khỏi quê nhà , chết vì nó già thôi. Lòng trung thành của nó, mãi hoài làm cho tôi cảm động và luôn rơi nước mắt, khi nhớ về khoảng thời gian đã cùng nó sống chung dưới một mái nhà .

MầuHoaKhé Nov,01/09

ĐIỆU KÈN Clarinet

Chuyện đã nhiều năm trước đây , tôi gặp anh ở một đêm văn nghệ của hai trường trung học nơi thành phố của quê hương tôi biểu diễn thi đua . Chị Cả tôi đẹp nổi tiếng là hoa khôi của trường, trong trí nhớ của đứa bé con tuổi vừa lên năm ,tôi vẫn nhớ thật rõ ràng về anh , về mối liên hệ giữa chị Cả và anh của ngày xa xưa đó .

Anh là giáo sư dạy về âm nhạc ở trường trung học tại Huế . Anh ra Quảng Trị trong một dịp tình cờ đúng vào hôm có chương trình văn nghệ diễn ra . Trên tay anh lúc nào cũng có cây kèn Clarinet màu đen . Dáng anh rất cao , gương mặt chữ điền rắn rỏi , anh lại có đôi mắt to với hàng lông mi rậm dài đen mượt , đôi mắt phải gọi là mắt nhung , ánh mắt của anh lúc nào cũng tỏ ra bối rối , hàng mi rũ xuống thật dịu dàng .

Khi anh gặp chị tôi , thì tôi nghĩ rằng họ là một nửa của đời nhau đã được tìm thấy . Trong buổi trình diễn chị tôi hát thật hay , hoà cùng tiếng kèn Clarinet bất ngờ đầy thú vị của anh đệm theo sau, đã làm cho bài hát của chị tôi được chấm điểm cao nhất . Thuở ấy tôi còn rất bé , thế mà tôi đã thấy trong ánh mắt nhìn của họ trao cho nhau thật ngọt ngào .

Kể từ đêm hội ngộ đó , cứ mỗi chiều thứ sáu là anh lên chuyến xe lửa cuối cùng ở Huế đi ra Quảng Trị để gặp chị . Chị tôi lúc bấy giờ bị bà Nội nghiêm ngặt ghê lắm ,chị là con gái lớn , nên phải làm gương cho đám em gái sau này , thuở đó giống hệt mấy cô tiểu thư, cho nên anh đâu dễ gặp mặt . Nhà tôi có tầng lầu cao , anh phải đợi tới khuya , thì chị tôi đánh thức tôi dậy ra ban công ,thông sợi dây thừng xuống để anh cột một gói toàn là bánh kẹo cho tôi và cả chồng thư tình anh viết cho chị . Tôi vừa buồn ngủ nhưng luôn luôn có bên cạnh chị để canh chừng bà Nội đi tìm .Tình yêu của họ ảnh hưởng rất mãnh liệt trong tình cảm của cuộc đời tôi . Vô hình bóng dáng của anh đã trở thành đối tượng mà tôi mơ ước tìm kiếm về sau.

Thời gian khi lớn lên tôi đi coi phim Romeo và Juliette , thì chị tôi giống hệt nàng Juliette của anh và anh đẹp như chàng Romeo của chị . Có lẽ tôi

còn quá nhỏ để không thể nào hiểu , không nhớ họ yêu nhau bao lâu và tại sao phải xa nhau !?. Nhưng đôi mắt của anh , đã như một nỗi ám ảnh theo bên đời tôi mãi mãi ...

Tôi gặp lại anh vào năm 1990 tại Mỹ , anh có già đi , sa sút đôi chút ,nhưng đôi mắt nhưng vẫn đẹp như thuở nào . Ở nơi lối cửa vào nhà ,chưa chờ anh hỏi thăm gì cả , thì tôi đã khóc oà lên nói :

_ Chị em chết rồi ...

Anh đứng như tượng đá, nhìn sững vào khoảng không trước mắt không thốt nên lời .Rồi tôi nắm tay anh đưa vào bên trong phòng khách, chỉ lên bàn thờ có bức chân dung của chị đang nhìn thẳng với nụ cười mím không hở môi . Lúc đó anh mới gục đầu xuống bàn thờ ứa nước mắt . Vẫn cây Clarinet luôn mang bên cạnh , anh xin phép được thổi cho chị một bản tình ca được phổ thành nhạc bằng chính dòng thơ của chị . Bài thơ đó , có lẽ đánh dấu giai đoạn giữa hai người xa nhau , cho nên điệu kèn nghe thồn thức bi thương. Cả không gian yên lặng, buổi chiều đang rơi chầm chậm ngoài kia , dáng anh đổ xuống theo cung điệu xót xa, cuốn xoáy anh với dòng ký ức của một thuở tình yêu không được trọn vẹn ...

Hơn hai mươi năm qua tôi mơ hồ từ một vài người bạn , biết được anh đang sống trong một thành phố , cách nơi tôi ở khoảng 8 tiếng lái xe . Đời sống anh không được hạnh phúc , chỉ còn anh cùng đứa con gái chung sống trong một căn nhà nhỏ . Vóc dáng ngày xưa rất nghệ sĩ nơi anh vẫn không hề thay đổi , hễ thấy anh ở đâu là thấy luôn cây Clarinet bên cạnh .

Tôi đến thành phố đó trong một dịp lễ lớn để thăm người thân , thành phố có bao nhiêu người Việt Nam cư ngụ , hầu như đều biết nhau , hơn nữa anh lại rất nổi bật, đặc biệt là tay chơi Clarinet rất điêu luyện .Cứ mỗi cuối tuần thì có những nhóm bạn bè thân ,hợp khẩu vị cùng nhau họp lại vui chơi . Tôi tìm ra anh thật dễ dàng và đã đến nơi một cái quán ăn nhỏ có chương trình hát cho nhau nghe mỗi cuối tuần .Tôi chọn chỗ ngồi khuất kín , một tiếng sau thì khách vào đầy hết cả mấy dãy bàn .

Tôi nhìn thấy mấy người bạn dìu anh bước vào ,trông anh có vẻ yếu kém về sức khỏe rất nhiều . Tôi định đứng lên để đến chào anh , nhưng bỗng dưng tôi bị khựng lại ,có một điều gì chua xót từ nơi trái tim tôi . Hình bóng một thời mà tôi ấp ủ kính yêu , đang khó khăn với đôi tai nghe không được rõ ràng , giọng nói thật nhẹ với từng hơi thở gấp đứt quãng , mái tóc trắng bạc thưa thưa và đôi mắt lơ lơ mỗi một , hàng lông mi rậm dài chừng như làm trĩu nặng thêm ra .Từ khoảng cách không quá xa , cả toàn thân tôi run lạnh , nước mắt cứ thế mà âm thầm chảy dài xuống đôi bàn tay tôi đang cố ngăn chặn lại tiếng khóc .

Nhìn anh lơ ngơ như một đứa bé trong vòng tay yêu thương của bạn bè . Tôi cứ thế ngồi im bất động và mắt không rời về phía của anh ...

Tôi ngày đó thường ngủ trên vai anh công để cùng đi thả bộ với chị Cả . Dọc bên ni bờ Thạch Hãn, những hàng cây sấu đông rụng đầy lá úa rơi trên mỗi bước chúng tôi đi qua , gió sông thổi nhẹ nhẹ , tiếng anh và chị nhỏ nhỏ tâm tình như lời hát ru càng làm cho tôi ngủ say thêm . Rồi cứ mỗi chiều chủ nhật , tôi cùng chị đưa anh ra sân ga nhỏ để anh trở vô Huế đi dạy học cho kịp sáng thứ hai . Anh cứ bịn rịn như không muốn rời xa ,dẫu chỉ xa nhau chỉ có mấy ngày , cánh tay anh rắn chắc ẵm gọn tôi trên tay, một tay nắm

bàn tay của chị âu yếm nhìn hai chị em , mãi cho tới khi tiếng tàu hú lên báo hiệu lần cuối để rời bánh. Dáng anh trẻ trung khoẻ mạnh vừa chạy vừa nhảy lên con tàu đang sục sịch nghiêng mạnh âm thanh trên đường rầy sắt . Anh cứ thế đứng níu lấy tay cầm , nhào người ra bên ngoài nhìn tôi và chị cho tới khi con tàu xa khuất . Tình yêu của anh và chị lúc nào cũng có tôi hiện hữu , bất cứ đi đâu tôi cũng ngồi chính giữa làm con kỳ đà cản mũi rất đáng yêu ...

Tới lúc anh đi lên sân khấu với cây kèn Clarinet , tôi cũng đứng lên để thu vào đôi mắt toàn bộ hình bóng của anh , rồi lặng lẽ bỏ đi ra cùng điệu kèn réo rắc âm vang bài Hạ Trắng của TCS ...

...áo xưa dù nhàu ... cũng xin bạc đầu gọi mãi tên nhau ...

Màu Hoa Khé Aug/09

Điệu Nam Ai

Bắt đầu tới tuổi 13 .Con bé Hối tánh tình, bặm trợn như con trai , bỗng dưng nhỏ nhẹ, dịu dàng từ cử chỉ, tới lời ăn, tiếng nói .Tất cả thay đổi kể từ lúc con nhỏ bắt gặp cái ánh mắt dịu dàng của cậu con trai ở phía bên kia đường ,

thoáng nhìn vào nó khi đạp xe ngang qua . Hối có một thùng thuốc lá nhỏ , ngồi bên lề đường , mà phía dãy nhà đối diện, thường có một cậu con trai ,hàng ngày mặc quần xanh , áo sơ mi trắng, đạp chiếc xe đạp màu bạc trắng để đi học. Cậu trai lớn hơn con nhỏ chừng 3 tuổi .Thì ra cái hình bóng của cậu con trai tên Tinh , đã âm thầm trở thành thói quen và sự nhớ nhung mơ hồ , bàng bạc như sương giăng trên giòng sông Hương, mỗi buổi sáng con nhỏ đi bộ từ nhà ra tới chỗ buôn bán .Hễ vắng một bữa không thấy,là con nhỏ buôn bán như người mất hồn , mất vía .Thuốc này bỏ lộn qua hộp thuốc lá kia .

Lúc về nhà bà chị hai của nó kiểm thuốc,kiểm tiền lại thấy mất một điều , cứ nghĩ con nhỏ bán rồi giấu tiền để ăn hàng .Báo hại đang ngủ say , con nhỏ bị bà chị dựng đầu dậy tra khảo .Mới 13 tuổi , vẫn là giấc ngủ của trẻ thơ .Bất ngờ choàng mắt làm sao mà nhớ nổi điều thuốc bị lạc nơi đâu .Tội nghiệp , oan ức cho nó , sau khi bị quát cho mấy cây roi mây , nó mới tỉnh hồn là đã bỏ lộn qua bao thuốc khác .

Con Hối từ lúc mẹ qua đời , thì cái đám anh chị cùng mẹ khác cha của nó .Đã coi nó như cái thứ báo đời, sanh ra làm mất mặt mũi , gia phả của họ .Bởi cha nó là người Mỹ trong quân đội đồng minh , qua giúp Việt Nam ở thời Việt Nam Cộng Hoà .Mẹ nó là một goá phụ người Huế , sống với người chồng trước có 3 đứa con .Đi theo bạn bè rủ rê vô Đà Nẵng .Nơi có nhiều cư xá dành cho người đồng minh trú ngụ , để làm người dọn dẹp , lau chùi .Nó được ra đời thật là một điều lỗi lầm, bả cảm thấy hối hận nên đặt cho nó cái tên Hối.Kể từ đó mẹ nó trốn biệt xứ không dám quay về . Cho tới lúc nó được 7 tuổi thì mẹ nó qua đời .Phút lâm chung , mẹ nó xin lỗi các anh , các chị của nó .Mong họ nghĩ tới giọt máu cùng bào thai, mà cru mang nó , mặc

dù bà vẫn nhờ người lén mang tiền về nuôi cho họ ăn học, khôn lớn .

Thế là bao nhiêu sự chịu đựng của họ trước dư luận .Họ được dịp đở trút lên con nhỏ .Họ công khai trừng phạt nó mỗi khi có lỗi, đôi khi cũng bị oan .Để cho cái xóm bình dân, nghèo nàn .Vẫn còn nặng nề phong kiến , dẫu thời đại vua chúa bây giờ chỉ còn lại trong hoài niệm . Được tha mãi , hài lòng, bởi cho đó là một sự trừng phạt cần phải răn dạy , nhắc nhở đối với những đứa con hoang .Con nhỏ vô tội , vô cớ trước những quan niệm sai lầm của những đầu óc ngu xuẩn , trái tim lạnh máu tình người .Nếu là ngày xưa , chắc mẹ con nhỏ sẽ bị bỏ vô lòng heo đìm xuống nước cho tới chết. Nên tiếng khóc của nó chỉ làm cho xóm giềng khó chịu ,như một vết nơ nhức mà họ muốn tẩy xoá .Mỗi lần con nhỏ bị đánh , chẳng ai xót thương ,trong ánh mắt như thể còn xúi "đánh đi ... đánh cho chừa cái thói lang chạ ..." Những đòn nặng giáng xuống đứa con lai .Chẳng khác nào đang đánh trên vong hồn của mẹ nó. Mà con nhỏ như đang chịu hành phạt thế cho mẹ của mình .

Hồi mỗi ngày ra ngồi bán thuốc lá bên lề đường .Cái hạnh phúc , tiềm ẩn sự khát khao mơ ước .Là được anh Tình để ý tới nó , nên nó đã quên đi những sự đối xử khắc nghiệt, trút lên một số phận không may .

Anh Tình , thì vẫn vô tình theo ngày tháng trôi qua .Còn con nhỏ thì tình yêu đơn phương, mỗi ngày mỗi khắc sâu hình bóng của anh Tình vô tâm khảm .

Hai năm sau , chương trình con lai được người Mỹ về đón đưa qua Hoa Kỳ . Con Hồi bỗng dưng có giá trị .Gia đình con nhỏ thay đổi bộ mặt . Anh nó cho nó ngồi ăn chung mâm , khỏi phải ngồi trong xó bếp như mọi khi .Chi nó xum xue đi sắm cho nó vài bộ đồ đẹp .Chứ không thôi nó chỉ đứng hai cái quần thay đổi, lúc 10 tuổi thì quần dài , tới lúc 15 tuổi thì thành quần đùi

.Con nhỏ lai Mỹ nên cao ngồng, tại thiếu ăn nên ốm tong teo .Cho nên cái quần vẫn mặc vừa , chỉ cụt ngắn và màu vàng anh trở thành màu ngà cũ mèm .

Trong một thời gian rất ngắn ngủi, không ngờ anh nó chạy chọt nơi đâu , mà đơn xin được cứu xét thật mau .Con nhỏ chỉ vài tháng chờ đi phỏng vấn , nó đẹp hẳn ra , áo quần tươm tất .Nó vẫn dành ra ngồi bán nơi thùng thuốc , mặc dù chị nó chỉ muốn nó ở nhà .Sợ có người tới dụ dỗ bắt nó đi .Vì con lai đang là mục tiêu của những người muốn đi ra nước ngoài .Thời gian đó , những chuyện con lai được mua với giá thật cao .Chỉ cần có một đứa con lai là cả gia đình được ăn theo .Con lai trở thành là tấm thẻ bằng vàng sáng chói .Là tấm vé đi tới ngưỡng cửa thiên đường .

Lần đầu tiên con nhỏ dám trái lệnh anh chị của nó .Bởi nếu không ra bán hàng thì làm sao thấy được anh Tình .Bỗng một ngày , nó không tin vào đôi mắt của mình .Anh Tình từ bên kia đường đang đi qua về phía nó .Con nhỏ thấy run rẩy , trái tim đánh thành thịch .Thật là ngoài sự mong ước .Cậu con trai đến và hỏi rất nhỏ nhẹ .

_Nghe nói Hôi sắp đi Mỹ ?

Nó lí nhí , nói không ra lời

_dạ ...

Cậu Tình rất tự nhiên nắm tay nó , nói tiếp .

_chúc đi thượng lộ bình an , khi nào về lại quê hương nhớ ghé thăm anh hỉ .

Nhỏ Hôi ngồi chết trân , mặc dù anh Tình chỉ đến xã giao vài câu ,hay tại nó là con lai đang nổi đình nổi đám .Hay biết đâu cái vẻ đẹp của hai dòng máu trộn lẫn trở thành lạ lùng , khiến cho anh Tình chú ý ? . Dầu gì ngày nào

cũng ra vô thấy nhau .Nhưng đối với con nhỏ , chỉ cần vậy thôi.Bởi tất cả đó niềm vui , là hạnh phúc , kể từ lúc người mạ mất mới tìm lại được .

Ngày ra đi đã định , gia đình nó khăn gói vô Sài Gòn , chờ phỏng vấn lần cuối để lên đường .Lìa bỏ cái quá khứ , nghèo nàn , đói khổ .Mang tai, mang tiếng trong cái xóm nhà lá nghèo nàn , vì có người mạ đi lấy Mỹ .Họ cũng muốn quên luôn cái đồng tiền mà họ cho là dơ bẩn , đã nuôi cơm ăn , áo mặc do mạ họ chắt chiu gửi về .

Nhưng tất cả vô cùng mâu thuẫn , khi mà những điều họ oán ghét ,oán ghét luôn cả Hối .Thì họ phải bám theo con nhỏ lại ,thật rõ ràng là một cứu cánh, không chối cãi được .Họ rất đau khổ vì điều này ,họ chẳng những không mang ơn Hối, mà còn canh cánh , sôi sục bởi đã nhìn sự chươi bới hàng ngày, như lời kinh nhật tụng đối với Hối .

Sau khi đến được trại tạm cư để cho những hội thiện nguyện sắp xếp .Họ theo Hối đi tới xứ Ohio , một tiểu bang trên nước Hoa Kỳ . Bởi ở đó có một người cô ruột hiện đang sinh sống .Khi đến nơi nhằm lễ tạ ơn , một lễ lớn trên toàn nước Mỹ .Hối đã bị tổng ra khỏi nhà với cơn thịnh nộ của người cô không hề có một giọt máu mủ nào đối với Hối .Các anh chị của Hối trở mặt như kẻ "qua cầu rút ván" , "ăn cháo, đá bát" . Mặc cho Hối khóc lóc , năn nỉ .Thói quen sống bên cạnh người thân , mặc dù bị ghẻ lạnh vẫn hơn khi nhìn ra bên ngoài .Những dãy nhà lặng im , lạnh buốt trong tuyết trắng .Không ồn ào như cái xóm nhà lá trước đây, làm cho Hối vô cùng hốt hoảng . Họ đành đoạn gọi tới một người trong hội đoàn thiện nguyện .Giao Hối với cái tội là con nhỏ này mất dạy , sợ không chịu đựng nổi , sợ sẽ xảy ra những chuyện không hay về sau .

Ngày lễ tạ ơn , ai cũng về với gia đình để xum họp , quây quần trên bàn ăn , bên bếp lửa ấm .Hồi một mình cô đơn , trái tim rướm máu , đi đến tạm ở trong một nơi xa lạ từ hoàn cảnh , con người , cả tiếng nói . Hồi đã cạn nước mắt , nằm cong queo như con tôm , chỉ biết thảm kêu "mạ ơi răng con khở rứa ?...mạ ơi !!!..." .

Năm đó Hồi được 16 tuổi .Hồi tình cờ gặp lại người bạn ở trại tạm cư trong thời gian chờ qua Mỹ, ở trong buổi lễ nhà thờ .Người bạn cho biết có cửa hàng của ông anh đang cần người rửa chén , nhưng chỉ bao ăn và ở , chứ không có tiền lương .Hồi chỉ cần vậy thôi , bởi Hồi muốn thoát ra khỏi cái không gian quá buồn chán nơi hội thiện nguyện an bầy . Người chủ tới nói chuyện và đưa Hồi đi rất dễ dàng .Hội thiện nguyện cũng vui vẻ khi Hồi có được nơi đến đàng hoàng .

Một năm sau Hồi bắt đầu rành rọt nơi xứ người .Người chủ thấy tội , nên cho Hồi đi học thêm nghề làm tóc , làm móng tay .Hồi rất thông minh và nhanh nhẹn .Chưa đầy bao năm .Hồi trở nên giàu có với tuổi 20 . Tiền vô ào ạt như lá mùa thu rơi rụng .Hồi chỉ biết mỗi ngày ra tiệm rồi về nhà .Hồi đã tìm quên nỗi bất hạnh của mình, khi mỗi ngày nhìn thấy con số ở nhà băng, tăng lên với những con số không .

Rồi một hôm cửa tiệm đã đóng, người làm chung ra về hết , chỉ còn một mình , nhưng Hồi quên bỏ lên hàng chữ "đóng " .Một người đàn ông Mỹ trung niên bước vô muốn cắt tóc .Hồi phân bày là đã đóng cửa , nhưng người đàn ông cứ kỳ kèo để được cắt tóc .Hồi đành chịu lòng khách , cửa tiệm vắng nên hai người trò chuyện thật vui .Ông ta cho biết đã để ý tới Hồi

mấy tháng rồi vì nhà ông nằm trên con đường này .Hồi tự dung bị rung động , nhìn mình trong gương, thấy đã đổi thay đến không ngờ .Con Hồi ngày nào đã hoàn toàn lột vỏ , giống như con bướm đã thoát ra khỏi cái vỏ kén , để biến thành một con bướm màu sắc rực rỡ .

Bắt đầu từ đêm hôm đó , họ đã có những hẹn hò .Trình độ tiếng anh của Hồi không giỏi lắm , nhưng cũng đủ cho ông ta hiểu về cuộc đời của Hồi . Ông càng nghe càng xót xa và yêu Hồi nhiều hơn .Mãi tới khi đám cưới , bởi những thủ tục với luật sư về vấn đề tài sản trước và sau hôn nhân .Hồi mới giật mình , thì ra ông là một nhà triệu phú với rất nhiều cơ ngơi , hăng xưởng .

Như câu chuyện cô bé lọ lem .Hồi nghiêm nhiên trở thành bà triệu phú .Cuộc sống lại đưa Hồi ra ngoài thế giới rộng lớn,bao la hơn . Hồi bây giờ có được tất cả , tiền bạc , danh vọng ,tình thương của người chồng .Hồi bắt đầu có cho mình một không gian yên tĩnh, mỗi khi chồng đi ra khỏi nước làm ăn .

Ý nghĩ trở về thăm lại quê hương bỗng dung thôi thúc .Quê hương gắn liền với tuổi thơ bất hạnh , nhưng quê hương vẫn còn trong lòng Hồi, ánh mắt dịu dàng của anh Tình mãi còn in đậm trong tim . Hồi gọi cho chồng biết và ông vui vẻ để Hồi về thăm lại mảnh đất, nơi sinh ra của cô .

Khi vừa đến Sài Gòn .Hồi lấy ngay chuyến bay ra Huế .Hồi tìm một khách sạn xong , sửa soạn cho mình một bộ đồ bình thường , rồi kêu chiếc xích lô đi tới con đường ngày xưa .Nơi Hồi có một tủ thuốc lá nhỏ , ngồi bên lề đường . Thành phố Huế đã đổi thay rất nhiều , nhưng chỗ này vẫn còn y

nguyên nên Hối không cảm thấy bỡ ngỡ . Hối bây giờ đâu còn là con nhỏ Hối ngày xưa nữa . Tất cả thay đổi hết , ngoại trừ hình bóng một người . Hối đưa tay đập cửa , một người đàn ông khắc khổ , ốm o . Đang ở trần , mặc quần đùi , trong tay nách đứa con nhỏ . Trên khuôn mặt đeo một cặp kính bị gãy, được ràng lại với một cọng dây thun . Người đàn ông đưa mắt nhìn Hối ngạc nhiên . Nước mắt Hối suýt oà ra . Là anh Tình đây... làm sao Hối có thể quên được . Cô ngăn lại sự xúc động như muốn vỡ tung cả lồng ngực và nói _ bé Hối đây , em giữ lời hứa về thăm anh .

Rồi chưa kịp cho người đàn ông nói gì , cứ nhìn Hối với ánh mắt sững sờ . Hối vội mở trong túi xách , dúm vào tay người đàn ông một phong bì , số tiền Hối vừa đổi khi tới khách sạn .

Vừa đưa Hối vừa nói

_em gửi cho các cháu , em có việc phải đi rồi .

Hối như vừa đi, vừa chạy trước đôi mắt của người đàn ông vẫn bất động nhìn theo .

Điệu Nam Ai tưởng đã nhạt phai cùng ký ức buồn đau của Hối ... bỗng trở về lại réo rắc lên từng cung điệu xót xa ...

Màu Hoa Khế ,Nov,13/09

Đôi bạn

Cái đường hẻm nhỏ chỉ vồn vện đúng năm căn nhà . Nhưng địa thế rất thơ mộng , mặt tiền ngó ra phía công viên , mé bên tay phải thì giáp bờ sông . Mặc dù đã bị khuất bởi một hàng rào bằng sắt . Năm căn nhà mà hết ba căn, đã trở thành những cái quán nhỏ . Cũng xập xình âm thanh náo nhiệt , đèn xanh đỏ, tím vàng . Các chủ nhân cố gắng tạo ra ,những dàn dây leo thả lơ lửng xùm xòa, hoa lá bằng thứ nilon rẻ tiền, cho tầm mắt của khách hàng ngó nhìn băng quơ, rồi mơ màng thả hồn đi hoang tí xíu, trong cái không gian chỉ là một cái sân nhà nhỏ bé . Cái quán cũng là cái nhà của chủ nhân tránh mưa tránh nắng . Trong lúc Kinh tế khó khăn, nên bày ra bán cà phê , chè , sinh tố . Thêm những thứ linh tinh, vừa đủ túi tiền của đám học sinh . Luôn những túi tiền của đám khách xích lô xe kéo , khách tới cũng có luôn hạng người nô nôm na, gọi là tài bất phùng thời . Ngồi chờ thời cơ qua những cuộc gặp gỡ bất ngờ ,không hẹn mà tới. Giá cả bình dân . Nói rõ hơn là giá mỏng , giá mềm . Ai cũng có thể đến ngồi nhâm nhi hàng giờ . Giết bớt vô số thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày trôi qua thật chậm chạp .

Ngói Xanh . Bạn tôi là chủ nhân một trong ba cái quán đó . Dung cũng có đôi mắt biết nghệ thuật ra phết .Hàng chữ Ngói Xanh được viết rất có ấn

tượng ,bởi Sài Gòn chưa thấy nhà nào có ngói xanh cả . Hai chữ ấn tượng, nghe cũng hay hay , từ ngữ rất quen thuộc trên cửa miệng, của rất nhiều người sau tháng tư năm một ngàn chín trăm bảy lăm .

Tôi muốn mang lại cho Dung một sự bất ngờ .Chuyến trở về quê nhà thật lặng lẽ, không kèn không trống .Khác hẳn lúc tôi ra đi ồn ào tiệc tùng đưa tiễn .Sau khi đã lo xong tất cả ,những lễ nghi phiền toái với bà con họ hàng thân bằng quyến thuộc . Mạ tôi là người rất tỵ mĩ , dầu gì cũng từ Mỹ trở về, cứ làm như là áo gấm về làng nên mua đầy nhóc quà cáp. Chỉ hành tộ cho cái thân , vừa béo, vừa lùn của tôi, nằm dài trên hai cái hành lý khi đẩy ra khỏi vòng kiểm soát hải quan lần cuối, trước những đôi mắt lạnh như nước đá, của đám nhân viên làm việc tại phi trường .

Ở đường giây bên kia tôi nghe âm thanh thật ồn ào . Tiếng Dung hét to
_alô ... alô ai vậy ? ???

Tôi nhận ra ngay tiếng Dung , sau bao nhiêu năm qua cái giọng nói vẫn thấy ghét ào ào như nhân vật Trương Phi trong truyện Tam Quốc Chí . Tôi trả lời
_ hồ ly nè ...

Tiếng nhỏ bạn quát to hơn lên như để cố nghe

_ hồ ly nào ...

Tôi trả lời

_ê nhỏ...bộ mày có thêm con hồ ly nào nữa hử ?

Bên kia bỗng lặng im vài giây rồi tiếng Dung hét to , mềng ơi nghe át cả tiếng bom rơi như không ...

_Con hồ ly về mày về hồi nào ? sao không cho tau biết ?

Rồi tiếng được tiếng không , tôi cố áp tai vào cái phon, để rồi cảm nhận ra sự rung động rất mãnh liệt. Nghe giọng nói của Dung ghen ngào , giống hệt

như lần tiền đưa tôi, ra phi trường của hai mươi năm về trước.

Hai đứa cứ ngồi ngó nhau, không biết có bao nhiêu chuyện để nói, thực sự không biết nói chuyện gì trước. Chuyện này chưa xong, thì quàng qua chuyện khác. Nói như người câm mới biết mở miệng, nói lung tung, không ra đầu, không ra đuôi gì hết.

Cuối cùng tôi lôi ra một phong bì có tiền trong đó.

_ mày giữ cho tau nè, tau không biết tính tiền bây giờ...đi đâu mày lo hết
Dung nhìn tôi trong đáy mắt long lanh. Tôi quay mặt đi mỉm cười, nếu tôi nhìn lại thì tôi cũng phải ứa nước mắt, cả hai đứa đều có ánh mắt ướt, dễ xúc động, mau nước mắt giống như nhau.

Hai mươi năm, không dài không, ngắn cho một đời người. Giữa chúng tôi bây giờ, thời gian hay không gian. Chỉ như vừa mới xảy ra hôm qua mà thôi. Bạn tôi là người rất tự trọng, cất giữ cho tôi một số tiền lớn, vẫn luôn cho tôi biết khoản chi ra thật rõ ràng. Có hôm Dung đưa ra tờ giấy, cho biết con số chi tiêu. Tôi hỏi Dung

_ mày nghĩ tới đâu rồi nhỏ?

Bạn tôi ngập ngừng chưa kịp nói, thì tôi bảo

_ vậy ngày xưa lúc mày đưa vàng cho tau giữ dùm... mày có ngại không?
Bỗng dung mà nhớ lại, cái thời thiên hạ lên lút tổ chức vượt biên. Hai đứa chúng tôi thì chẳng có đồng nào, tự dung bạn của ông anh Dung đâu xuất hiện. Đưa ra một giỏ vàng lá, kêu hai đứa giữ dùm. Trời đất ơi, nhìn cả mấy trăm cây vàng mà tức ói máu. Mà cái ông chủ nhân này, cũng biết nhìn mặt gửi vàng ghê nha.

Cả hai đứa bản tánh thật thà, chẳng những không tham lam, mà còn khu khu ngày đêm lo lắng, không yên lòng để làm con mọi giữ của cho người ta.

Nói tới ngày xưa, thì chuyện của hai đứa như chuyện một ngàn lẻ một đêm

.Làm gì có đoạn cuối mà kết thúc , mà mang người kể chuyện ra chém đầu , giống như trong câu truyện ngày xưa . Từ thời tiểu học ,Dung học giỏi nhất lớp . Tôi nổi tiếng trong đám là con nhỏ lười học ,suốt ngày cứ phim ảnh tiểu thuyết , nhai quà vặt liên miên . Thế là có sẵn bài của bạn làm ,cứ nắn nót chép vào ,để cho cái đầu rảnh rang, nghỉ chuyện mộng mơ ngoài cửa lớp . Môn học nào tôi cũng thua bạn , nhưng tới giờ luận văn , thì Dung ngồi cắn bút vò đầu bứt tóc là cái chắc .Còn tôi mang nộp bài sớm nhất , mà môn luận văn thì đâu được sao y bản chánh được để cho Dung copy.

Tới khi lên trung học, hai đứa cũng ngồi kế bên nhau . Tôi dại gì mà đổi chỗ ngồi ,cho nên tôi cứ luôn i lại vô bạn mình suốt cả một quãng thời gian áo trắng học trò .

Và cứ thế khi khôn lớn trưởng thành , bước xuống cuộc đời . Những gian nan gồng gánh trong cuộc sống, chúng tôi vẫn không hề rời xa nhau . Nhà ở cách nhau một con hẻm, mỗi ngày hầu như cứ có chuyện để tìm nhau .

Chúng tôi chuẩn bị đi du lịch ở Thái Lan .Dung làm như có linh tính , có giác quan thứ sáu , tự dưng thấy thiên hạ đi làm giấy thông hành, cũng mộng mơ đi làm một cái mang về nhà ngắm chơi . Cái tật "giấy rách phải giữ lấy lề" hay "bì bì đổ cũng còn bờ rào" .Chung quanh xóm giềng lắm kẻ dòm ngó , thiên hạ lựa mặt mà chơi , họ đến với nhau bằng cái bên ngoài hào nhoáng . Dung đi làm giấy thông hành, chẳng qua muốn khoe cho họ tưởng mình cũng giàu có, chuẩn bị đi ra ngoại quốc du lịch đó đây .

Mà bạn tôi ngộ lắm bên, trong dẫu có héo mòn theo đời cơm áo . Nhưng bên ngoài khó ai nhìn ra được .

Khi đi tới bất cứ nơi đâu, cũng một này một nọ , ăn mặc rất đẹp, đúng thời trang .Nói nào ngay, dáng cao một mét sáu ,mặc chi cũng thấy đẹp. Ngày xưa mỗi lần tôi muốn mượn cái quần tây để đi chơi, thì phải lên lai cả tấc .Hai đứa đứng bên nhau so le như đôi đũa lệch. Dung là thợ may mà , tư chất

lại vốn thông minh, nên lúc đi học may thì dạy luôn cả cho bà thầy .
Hai đứa có tiền thì cứ chia cho nhau xài, còn hơn cả ruột thịt máu mỡ . Có
hôm người khách đến lấy đồ may , Dung cầm hết tiền đưa vô tay tôi .Bởi
biết tôi đang cần tiền trong lúc này , tôi biết bạn đâu dư giả cũng cạn túi .
Cái từ Dung dùng khi không có tiền là " khô máu " . Nghe tức cười mà ngậm
ngùi làm sao . Đúng là lá rách đùm lá nát.Có món ăn ngon, cứ ngồi chờ tôi
đến mới chịu ăn . Chỉ cần hai ngày chưa thấy tôi là lo lắng,ăn ngủ không yên
.

Từ Thái Lan chúng tôi trở về lại Việt Nam , sau một tuần du lịch. Bạn tôi
được biết thêm một đất nước khác ,ngoài Việt Nam . Ở trong phi trường,
chúng tôi đi tới ,đi lui để chờ hành lý . Dung nói ra điều vỡ lẽ
_ thảo nào khi tau đi đón ai...cứ thấy thiên hạ đi tới ,đi lui ở trong này, không
biết họ làm cái quái gì?

Tôi thấy trong đôi mắt của bạn tôi, có một niềm ước ao được che giấu rất kín
đáo . Trong đầu tôi lúc đó ,lại bắt đầu hình thành một điều đầy thú vị ,chưa
thể nói ra trong lúc này.

Cả tháng trời tại quê nhà ,chúng tôi không hề rời nhau , hai đứa cứ đèo nhau
trên chiếc xe gắn máy , cả gương mặt ,lấy khăn bịt kín để che bụi bặm.Cũng
là một thời trang sau năm 1975.Giống hệt như người Trung Đông .Đâu còn
cái thuở áo dài lụa trắng, tóc thè bay bay trên đường phố .Rồi hai đứa cùng
nằm dài, trên chuyến xe lửa tốc hành đi ra Huế , ga Huế lúc tới nơi mưa rơi
như thác ,vậy mà tới đến, cũng che dù ra ngoài Thành Nội ,ngồi chòm hóm,
nơi gánh chè bên dòng sông Hương, để thưởng thức lại mùi vị chè đậu ván
,tưởng là không bao giờ tìm thấy lại.

Một hôm ở Mũi Né ,hai đứa đứng nhìn ra biển ,mưa rơi nhẹ như bụi .Bãi
biển vào lúc hoàng hôn, đẹp tuyệt vời . TỰ DỨNG hai đứa bỗng thấy hụt hẫng
chơi vui . Dung nói

_ vài bữa nữa mi đi rồi không biết khi nào mi về .

Tôi bỗng cười lớn tiếng , rồi nói

_ kỳ này thì mày phải qua thăm tau chứ

Dung mở to mắt ,cái miệng gằn như há hốc , lấp bắp hỏi

_ hồ ly mi nói thiệt ?

Tôi cười rũ rượi trước gương mặt ngớ ra của bạn

_ ừaaa... tau hồ ly nên tau sẽ hóa phép cho mày đạt tới giấc mơ được không?

Hồ ly thì lông trắng ,lúc đi học tôi được cái tên này ,chỉ vì tôi có làn da trắng tới phát sợ , trắng như con ma .

Sau khi về lại Mỹ. Tôi đi tìm mọi dịch vụ , làm theo mọi cách ,để đưa Dung qua chơi theo diện du lịch .Trời đất đã mở cõi lòng ra với bạn tôi , chỉ không đầy hai tháng sau. Cô tư ếch Dung khăn gói quả mướp , thẳng đường đi tới Hoa Kỳ .

Ra phi trường có cả đám em tôi . Đón một người bạn thân của chị mình , một người đã từng chia những cay đắng , ngọt bùi . Suốt cả thời gian từ thời tiểu học cho tới lúc trưởng thành .

Dung sống hết lòng với bạn bè , bằng một trái tim chân thật , phần thưởng hôm này Dung rất xứng đáng được đón nhận . Nếu như ai hỏi tôi , trong đời có một điều gì mà cho là ý nghĩa nhất .Thì câu trả lời ,là đã thực hiện dùm cho người bạn thân một ước mơ .

Và Dung đồng dục trả lời , khi người phỏng vấn các cơ hỏi

_ bộ cô thích đi Mỹ lắm à ?

Hướng đôi mắt nhìn thẳng vào người đối diện , Dung nói

_ không thưa ông ... nước Mỹ đối với tôi hoàn toàn vô nghĩa , nếu như bạn của tôi không có ở nơi đó .

Màu Hoa Khế

Màu Hoa Khế

Nhỏ

Anh đang sống giữa thế kỷ 20 , vậy mà đầu óc cứ như người sanh ra từ thuở xa xưa .Thời mà khi vô tình nhìn thấy bàn chân , hay bàn tay của một người thiếu nữ là coi như có lỗi và nhất định phải xin đi cưới người ta làm vợ .

Anh năm đó đúng 16 tuổi và con nhỏ chỉ mới 12 tuổi. Là người xóm giềng , với lại anh là bạn thân của anh trai con nhỏ .Nhà ở thôn quê , hay có ba gian , thường chừa ra một khoảng sân nằm chính giữa gian này, qua gian kia .Ở đó có xây một cái bể nước lớn, được lằng phèn thật trong để dành cho mọi sinh hoạt trong gia đình .Mùa hè đêm hôm đó cả nhà không có ai, trăng trên trời lại sáng rõ như ánh đèn ,không khí vẫn còn oi nồng, mặc dù trời đã tối .Con nhỏ với bản tánh hồn nhiên , vô tư ra đứng tắm trần truồng giữa sân , đùa giỡn với ánh trăng đang rọi xuống lung linh trong bể nước .

Anh hàng xóm vẫn có thói quen thân thuộc như người trong gia đình, đâu cần gọi cửa, cứ thế đi vô nhà một cách tự nhiên. Trước mặt anh con nhỏ giống hệt như bức tranh thiên thần anh đang treo trong nhà, chỉ khác nơi lưng con nhỏ không có một đôi cánh trắng . Anh run sợ, chết điếng cả hồn, quay ngoắt người vội vã bỏ đi như một kẻ đang chạy trốn .

Bắt đầu từ đêm hôm đó, anh đã tự cho mình phạm phải một cái lỗi rất lớn.Trong thâm tâm đứa con trai 16 tuổi đã có một sự quyết định chính chắn, quan trọng cho cả cuộc đời mình. Là chờ con nhỏ lớn lên sẽ xin cưới làm vợ .

Con nhỏ có đôi mắt thật to , thường hay ngơ ngác khi anh có những chăm sóc đặc biệt .Như có cái gì đẹp cũng để dành cho nó , chứ không giống như trước đây anh chỉ cho cô em gái của anh thôi .Rồi có khi thấy anh thỉnh thoảng cứ nhìn ngắm nhỏ với những cử chỉ trìu mến , lúc anh qua nhà chơi dạo sau này giúp anh nhỏ làm đủ thứ chuyện nặng nhọc ở trong nhà .Anh thương nhất cái miệng dễ thương của con nhỏ cứ nhai quà vặt cả ngày .Lúc tổ chức đi chơi xa .Anh sẵn lòng cõng nhỏ trên lưng khi nhỏ kêu than mỗi

chân .Nói tóm lại nhỏ muốn gì anh cũng chịu , được thể nhỏ tha hồ mà sai anh đủ chuyện .

Thời gian trôi qua nhỏ cũng chưa thấy lớn thêm tí nào , vẫn ngây thơ như con thỏ con .Nhưng anh đã quá nặng tình và một sáng mùa đông .Anh nước mắt chảy dài , đứng khuất ở trong sân ga nhìn nhỏ theo gia đình lên tàu xuôi vào miền Nam .Vào trong toa tàu , nhỏ đưa mắt tìm anh qua làn mưa bụi bay bay .Nhỏ chưa đủ lớn để thấu hiểu về chuyện tình yêu , nhưng khi nhìn thấy anh đưa tay áo lên quệt nước mắt .Nhỏ đã ứa nước mắt theo anh . Con tàu chuyển bánh , bóng dáng anh đứng như bị chôn chân , đứng như tượng đá nhìn theo

Năm năm sau , nhỏ đã trở thành một thiếu nữ rất dễ thương .Không hiểu sao mà đám nam sinh trong lớp , cứ chỉ đã tỏ lộ ra là rất thích nhỏ , nhưng chưa hề có một ai dám gửi thư tình để tỏ rõ tình yêu của mình . Có lẽ ở nơi nhỏ , có một điều gì lạnh lùng , xa cách và rất cô đơn nên khiến người ta ngại ngùng . Anh lúc đó đã vào đời lính ,cũng vừa ra trường ở một niên khoá học .Bao nhiêu năm giữa hai người chưa hề có một sự liên lạc nào cả .Hai cuộc đời như cuốn phim đã ngừng lại nơi sân ga trên quê hương vào một ngày mùa đông .Chấm dứt khi bóng con tàu dần dần mất hút ... màn ảnh sẽ nổi lên hai chữ "chấm dứt" , thì có lẽ là một chuyện tình thật đẹp , đẹp trong mơ hồ .Đoạn kết ai muốn nghĩ sao cũng được .

Bỗng dưng có một ngày .Anh đến thẳng trường học .Xin phép nhà trường để đưa nhỏ đến một công viên. Nhỏ nhìn anh ngỡ ngàng , anh chừng chạc to cao , tóc hớt ngắn , nước da đen sạm .Trên người bộ đồ lính màu vàng ka ki , ở cầu vai với dấu hiệu cấp bậc chuẩn úy .Hình bóng anh thật khác với ngày

xưa , nhưng anh đã như ở trong tâm hồn nhỏ tự bao giờ . Anh nhìn nhỏ , cái đồng tiền lún sâu vô má khi anh mim mím cười , nhỏ nhớ hình như ngày đó , nhỏ đã đưa tay ngắt cái đồng tiền của anh để xin rất nhiều lần. Cái đồng tiền trên má của anh , đã thâm ngăn lại thời gian để đưa cả hai trở lại với những yêu thương như sương , như khói của những tháng ngày đã là quá khứ .

Anh nắm tay nhỏ , nắm như không muốn rời xa thêm nữa .Anh nói "sau chuyến hành quân anh trở về , anh sẽ đến thưa với gia đình để cưới em hi " .Nhỏ nhìn vào mắt anh cười nói " rằng mà cưới em ? " .Anh cười to và nói "em đâu lấy được ai , phải lấy anh thôi " Nhỏ tròn xoe đôi mắt nhìn anh ra điều muốn hỏi tại sao .Anh lúc bấy giờ , với một giọng nói trầm trầm , kể lại câu chuyện ngày xưa khi anh bắt gặp nhỏ đang tắm đùa nước dưới ánh trăng .

Họ ngồi bên nhau trong công viên , những cánh phượng hồng rụng đầy trên lối .Một mùa hạ , nhỏ tưởng sẽ theo anh bỏ lại những cuộc chơi của tuổi đời vừa lớn .Tình yêu đối với nhỏ chưa có đủ thời gian để sâu đậm . Nhưng anh và tình yêu của anh mang đến , nhỏ có cảm giác , tình yêu này đã có từ muôn kiếp trước

.Nên nhỏ đã bằng lòng lời cầu hôn của anh như một lời hứa phải làm tròn ...

Lần hành quân đó ,là lần đầu tiên anh ra chiến trận . Anh đã không trở về với nhỏ để thực hiện giấc mơ của hai người . Anh đã về với cát bụi , thân xác rữa tan ở một cánh rừng nào đó . Nhỏ biết ở thế giới bên kia , anh vẫn còn mang nặng lối suy nghĩ cổ xưa . Nhỏ chỉ là vợ của anh thôi , chỉ có anh được nhìn thấy nhỏ đẹp như thiên thần ...

Anh , thiên thần đã gãy cánh xuống trần gian , phải uống chén trà của Mạnh Bà để quên đi tất cả chuyện của quá khứ .Nhưng thiên thần của anh , vẫn mang theo ký ức đau buồn cho đến hết cuộc đời này ...

muraphónúi , Nov30/09

Màu Hoa Khế

Ông Tư Đờn

Có một chuyện cứ để nằm trong bụng , lâu lâu lại thấy như có lỗi với người ta vậy đó . Để chừng đã hai mươi lăm năm , nhớ hồi dẫn con Cà Na đi vượt biên nó mới hai tuổi đui . Hai má con theo sự sắp đặt của mấy người tổ chức . Chạng vạng cỡ đầu sáu ,bảy giờ , có chiếc xe Honda chạy xề tới nhà , người đàn ông mặt mày lạ hoắc bước vô nhà lăm la lăm léc như đi ăn trộm đưa ra tờ giấy xếp tư được nhét sâu trong túi quần . Tôi đọc thì mới hay là phải đi theo người này tới chỗ "ém gà "là địa điểm một căn nhà trong đường giây tổ chức vượt biên ,đặng khuya lên "taxi" là cái thuyền máy nhỏ, ém cỡ mười người để đưa ra thuyền lớn đang đậu núp ở một cái góc khuất nào đã được ăn chia với công an địa phương .

Hai giỏ đồ được chuẩn bị cả tuần lễ trước , gồm mấy bộ đồ , ít lương khô , con Cà Na còn nhỏ nên mua thêm một ống sữa giống như ống kem đánh

răng , rũi khi lên tàu nó có đói thì nặn ra cho có chút chất bổ dưỡng .Quan trọng là phải có thêm cái áo ấm dày, chứ trên biển cả làm gì có lửa củi mà hơ .Tôi bồng con Cà Na trên tay , con nhỏ ngơ ngơ hai mắt tròn đen tương má bồng đi chơi , nó đâu biết từ giây phút này hai má con đang giao số phận cho ông trời định đoạt . Bà ngoại con Cà Na rung rung nước mắt , còn ông ngoại nó quay ngoắt lưng để che giấu sự xúc động mãnh liệt bởi tôi nhìn cái bờ lưng óm nhách của ông già như đang run rẩy .Tôi bồng con mạnh dạn đi bưng ra cửa leo lên xe HonDa của người ta mà mắt không dám nhìn ngoài vô nhà , mà có nhìn vô chắc tôi cũng chẳng thấy gì bị nước mắt đã oà ra như mưa .

Tới điểm hẹn , thì có người đàn bà ra dấu bảo đi theo sau bằng khoảng cách xa xa , bà làm người tốt xách dùm hai giỏ đồ mà tôi đã để hết tâm trí lo lắng . Nào là mang cái này hay mang cái kia , thêm cái này , bớt cái nọ . Vậy mà ác nhọn hết sức , khi tôi xuống cái ghe nhỏ thấy có thêm tám người nữa ngồi sẵn ở đó .Thì con mẹ lách mình ở ngõ nào đem theo luôn hai giỏ đồ sinh tử của tôi .Tôi sững sờ có miệng cũng không nói ra lời , ghen đáng hòng, đáng hầu . Người đi cùng chuyến cũng lặng câm , ai nấy đều có chung một sự lo lắng không biết phong hiểm ra sao, nhưng tâm sự thì mỗi người mỗi hoàn cảnh khác nhau nên cứ ngồi im mà ôn lại những gì đã có , đã qua trước giờ phút chia ly .

Trời tối thật mau , tội con Cà Na không có chi ăn nằm trong lòng tôi khóc râm rức , tôi thấy con khóc muốn đứt ruột rồi còn bị người cùng đi trừng mắt , khó chịu . Tôi thiệt là không biết kêu đâu cho thấu , chỉ biết ôm con dỗ sao cho mau nín , mà nó đói quá thì cũng lã người ra ngủ trên tay tôi .

Chiếc ghe máy đi độ mấy tiếng thì ra tới sông Thủ Thiêm ,chỉ chừng mười giờ đêm nhưng trên sông mênh mông thì thấy tối thui . Đang chạy ngon lành , trên ghe ai nấy cũng còn im thích chưa ai nói gì với nhau thì bỗng đâu nghe

tiếng súng nổ , ban đầu nghe chừng ba phát , sau nghe thêm ùng ùng như đang tới gần chiếc ghe . Trên ghe bắt đầu hỗn loạn ,tôi nghe cái cậu trẻ lái ghe nói .

_ chết mẹ rồi công an tới rồi

Cả ghe nhón nháo trông tránh như muốn lật nhào úp xuống nước , tôi quá hải hùng càng ôm con chặt hơn .Tiếng cậu lái ghe lớn hơn giữa trời lồng lộng gió .

_ bà con nghe tui , tui lủi vô chỗ cạn ai nấy nhanh chân nhảy xuống nhớ núp xuống sìn nghen

Miệng chưa dứt câu cái ghe đã là là vô cái đám sìn lau sậy ven sông . Trời tối không ai nhìn ra mặt ai , mọi người nhảy tùm xuống nước biến mất trong bóng đêm . Trên ghe chỉ còn hai má con tôi , thêm một ông già và một cô gái .Vừa lúc thuyền công an trờ tới bắc loa gọi bằng cái giọng bắc 75 đanh thép

_ mấy người bên kia bước ra lên thuyền mau

Vừa gọi vừa rọi đèn pha , họ thông cho cái ván , cũng may khoảng cách gần xích nên tôi ôm con bước lên không mấy khó khăn .Họ đưa vô một căn nhà giữa đồng không mông quạnh . Khi tới nơi thì tôi mới biết nơi đây đã có một số người cùng chung số phận với má con tôi . Cái đám người bắt chúng tôi nói có gì trong người phải nộp sạch .

Cứ giống như mấy cuốn phim kiếm hiệp tôi coi trước đây là gặp phải bọn thảo khấu . Ai nấy đều lật ra hết bỏ trong cái nón lá .Còn tôi cái lá gan cũng to , dầu hai chỉ vàng cột trong đuôi tóc nhất định không lấy ra , ngầm nghĩ nếu họ tìm thấy thì cứ giả ngu giả khờ kiểu Tôn Tản giả điên cho qua phà .

Qua một đêm họ gọi là "mần việc" , sáng ra họ chở tới bên đò đưa ra trại giam ở Cần Giờ . Trên chuyến đò chúng tôi khoảng hai mươi người được 4 người công an đi theo canh giữ . Cùng đi trên tàu cũng có những người thường dân đi buôn bán . Họ thấy con Cà Na khóc vì đói nên có người hảo

tâm cho nó cái bánh ú , tôi phải mê mê rồi đút cho con , hai tuổi mà ăn bánh ú dễ mắc nghẹn như chơi .

Cả nhóm bị nhốt ở Cần Giờ mười ngày , thì nghe đâu tổ chức bỏ vàng ra xin chuộc , bị tôi đi cũng đã đóng trước 3 cây vàng , chờ tới đảo hay đâu đó thì đưa tiếp 3 cây vàng nữa .

Ở tù thì ai mà chẳng biết nó cơ khổ tới mức nào , cũng nhờ có con nên tôi được châm chế cho mấy chuyện gọi là lao động . Nhà tù chưa xây cất thêm , nên nhóm người vượt biên được lùa chung ở một góc trại , chỉ có mái che chứ chung quanh trống rỗng . Đêm trong tù lạnh lẽo , muỗi mòng , ai thấy con bé nhà tôi cũng thương , họ cho mượn cái khăn quăn kéo bị muỗi cắn . Còn tôi thức trắng mấy đêm nằm đập muỗi cho con , phần lạnh buốt da không sao ngủ được . Có bà cụ cho mượn bộ đồ để thay , chứ đã năm ngày không tắm rửa hôi hám như ăn mày . Còn con Cà Na , thì có cái khăn quăn , nên hai Má con mang hai bộ đồ đi xả nước lạnh câu từ cái giếng nhỏ , chỉ có nước lên vào buổi sáng chứ tới trưa là cạn queo rồi mang ra phơi ở hàng rào kẽm gai để có mà thay đổi .

Suốt mười ngày trong trại tù ở Cần Giờ , con Cà Na dễ thương hay không biết má nó dễ thương mà nó ngày được trái chuối , ngày được củ khoai . Lúc đi lấy cơm tù phần cơm cũng nhiều hơn người khác . Tôi tôi được nghe một người tù hát cải lương , hát hay như Út Trà Ôn nên ông trưởng trại tù , ông người miền Nam tập kết được trở về làng quê ghiền nghe cũng đúng . Sau mười ngày cam khổ , cả nhóm vượt biên được thả ra cùng một lúc , một số người có người nhà đến đón . Lúc này thì tôi mới biết là cùng một đường giây tổ chức . Hai má con được thả ra khỏi trại giam vào lúc 5 giờ chiều, bỏ vợ nơi đất Cần Giờ , có hai chỉ vàng mà đâu dám lấy ra bán sợ này sợ nọ . Cũng may mắn số người được ra cùng ngày họ có gì thì đưa hết cho tôi , trong giỏ đồ có ít bánh . Tôi nghỉ thôi đêm nay ra sạp chợ ngủ đại một tối , bị

sáng sớm mới có chuyến tàu về Vũng Tàu vào lúc 6 giờ sáng . Đang lúc
bồng con trên tay lơ ngơ đi tìm coi chợ nằm ở đâu .Lúc đi ngang qua một
tiệm may đồ , thì thấy có hai vợ chồng tuổi chừng bốn mươi đưa tay ngoắc
hỏi

_ Phải mới trông ra hôn ?

. Nhìn gương mặt hiền lành chất phát của họ , tôi gập đầu xác nhận . Người
vợ đứng lên ra nắm tay tôi dắt vô cửa tiệm . Nói là cửa tiệm chứ căn nhà rất
nhỏ độ bề ngang 4 mét bề dài 6 mét , họ ở trên gác còn bên dưới thì mở tiệm
may . Vô tới nơi ông chồng lên tiếng

_ Tối nay tui cho ở rồi sáng mai ra bến đò mà về

Ông quay qua bà vợ dặn dò cơm nước rồi chỉ ra mé sau cho hai má con được
tắm một bữa thoải thích .Nước ngọt ở xứ này cũng phải mua , chứ giếng đào
chỉ có nước lờ lợ không dùng được . Tối đến được ăn cơm trắng , canh chua
với tôm thẻ kho rim . Bữa ăn hôm đó tôi nhớ suốt đời , cái tài nấu nướng của
hai vị ân nhân và khắc sâu ân tình của họ . Sau bữa cơm họ giăng cho tắm
mùng thật lớn trên gác , họ nhường chỗ ngủ cho hai má con , còn họ thì ngủ
dưới nhà . Đúng 5 giờ sáng họ lên đánh thức , không thôi tôi đã bị ngủ mê ,
một giấc ngủ ngon kể từ lúc bị bắt mới có được .

Ông Chồng đưa hai má con ra bến đò , tôi nắm tay bà vợ mà nước mắt muốn
trào nói lời cảm ơn tận đáy lòng . Ra tới bến đò vị ân nhân mua cho tôi ly cà
phê đen uống cho ấm bụng , mua cho con Cà Na cái bánh giò chéo quẩy .

Tàu cũng vừa trờ đến , tôi loay hoay định nhờ ông bán dùm chỉ vàng để làm
lộ phí .Ông xua tay cầm ít tiền dúi vô tay rồi hối thúc tôi lên tàu cho kịp
chuyến . Tới giây phút đó tôi mới thấy mình đoảng hậu ghê , tên của hai vợ
chồng ông tôi chưa hề biết , chỉ nghe kêu là ông Tư . Người miền Nam tên
theo thứ tự thì quá nhiều tên gọi như thế làm sao sau này tìm mà trả lại cái
ơn nghĩa này . Tôi đứng vô tàu ngoái mặt ra ngoài hỏi

_ Ông Tư ơi.. ông tên là gì ?

Ông cười sáng khoái nói

_ Ở đây ai mà không biết ông Tư Đồn .

Con tàu nổ máy lướt ra khỏi bến , trời lờ mờ sáng tôi vẫn còn thấy bóng ông Tư Đồn đứng im trên bến nhìn theo .

Ông Tư Đồn , đã trên hai mươi lăm năm tôi chưa hề trở lại Cần Giờ . Bây giờ tóc trên đầu cũng đôi ba sợi bạc , tấm lòng vàng của hai vợ chồng ông tôi cứ thấy nặng mãi ở trong tim . Thôi thì cứ theo dòng đời đưa đẩy , nếu kiếp này không cho tôi gặp lại hai người , hai vị ân nhân giúp người không cần báo đáp . Cho tôi hẹn lại kiếp sau bởi nợ gì cũng trả được chứ nợ ân tình làm sao mà trả cho xong !?...

muraphonui_MHK,Oct,28/09

*Tôn Tản nhân vật trong Tam Quốc Chí

Màu Hoa Khế

Sương mù

Sương Mù , cái tên thật dễ thương khi Liên gọi Thụy và đã như một dấu ấn của tình yêu giữa hai người , khi họ đang đứng trong vòng tay nhau trên một bãi biển ở thành phố Santa Cruz . Từng lớp sương mù bay bay là đà toả xuống con đường, lúc hai người rời bãi biển đi tản bộ tới một tiệm ăn chuẩn bị cho buổi ăn tối .

Đường phố nhỏ, xe cộ chạy thưa thớt ,trên dọc con đường những cặp tình nhân tựa sát vai hay nắm tay nhau đi ngược về hướng của Liên ra dấu chào hỏi . Tất cả đang xẻ chia cho nhau những giây phút của hạnh phúc .

Hai hàng đèn đường rọi xuống từ cao một thứ ánh sáng màu vàng ấm áp .Bây giờ là mùa đông, sương mù mỗi lúc mỗi dày đặc , mù mịt cả lối đi

.Dưới những vũng ánh sáng là một màu trắng đục . Liên đứng lại nhìn sững như đang bị thôi miên , Thụy ôm vai Liên ngược nhìn theo đôi mắt của người yêu . Cả hai cùng đồng điệu để thốt lên ... "đẹp quá " . Bắt đầu từ thành phố biển của đêm hôm đó Thụy là Sương Mù của Liên vĩnh viễn không thể lãng quên .

Thụy rất yêu biển , đã kể cho Liên nghe những năm tháng trước đây, khi Thụy trong một cuộc hành trình đi tìm tự do , đã được cứu vớt và đưa tới một hòn đảo nhỏ . Cuộc sống tạm bợ để chờ ngày được đi tới một đất nước khác , hầu như thời gian sống nơi đó , ngày nào Thụy cũng đối diện với biển .

Trên chiếc thuyền nhỏ bé lênh đênh, liêu linh với sinh mạng của chính mình , để đôi lầy hai chữ tự do . Biển cả mênh mông sâu thẳm, là nỗi hải hùng trong từng giây phút trôi qua . Bây giờ trước mắt Thụy, thì biển lại thật đẹp và vô cùng lãng mạn, Thụy rất say mê những khi ngồi nhìn ánh mặt trời khuất dần dưới mặt biển, hoà lẫn những lượn sóng trắng xóa chạy xô vào bờ , mềm mại như mái tóc dài của người thiếu nữ buông dài trên mặt cát .

Thụy nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Liên

_ anh là Sương Mù , vậy em là Sóng Biển nhé

Như một truyền thuyết của Hy Lạp .Khi con người chết đi , linh hồn sẽ bị chia cắt ra thành hai mảnh , hai mảnh linh hồn đó sẽ bị ném tung ra cõi không gian vô tận .Theo bánh xe luân kiếp không có sự khởi đầu, cho nên chẳng có sự kết thúc , chỉ là một vòng tròn tiếp nối mắc xích vào nhau trong vô lượng kiếp .

Cho tới khi có cơ duyên, giây phút thiêng liêng huyền hoặc của trời đất .Định mệnh sẽ đẩy đưa hai mảnh đời trôi nổi giữa trần gian bất ngờ được hội ngộ cùng nhau . Người đời gọi đó là tiếng sét ái tình .

Và họ đã gặp nhau trong một buổi tiệc cuối năm nơi công ty Liên làm việc . Người đàn ông có nụ cười trẻ thơ , có đôi mắt dịu dàng màu xanh của biển lúc hoàng hôn , đang đưa ánh mắt nhìn về phía Liên . Trái tim Liên chột chao đảo, toàn bộ mạch máu trong cơ thể như đang đông cứng lại . Cảm giác lạnh lẽo tỏa xuống đầu óc dìu Liên trong một vũng tối mơ hồ .

Từ trong vô thức , Liên đã thấy rất gần gũi với nụ cười trẻ thơ trên đôi môi người đàn ông đang nhìn mình .Điệu nhạc được thổi lên , bản tình ca của Ngô Thụy Miên , được thể hiện tuyệt vời qua giọng ca của người nữ ca sĩ . Bản Tình Cuối với giọng hát mượt mà từng nốt nhạc , thiết tha nồng nàn , diễn đạt tới tận cùng sự gửi gắm của tác giả

...một lần gặp gỡ đã như quen thuộc nào ... một lần gặp gỡ như tình ngỡ xa xưa ...

Liên đưa đầu tựa vào ghế ngồi , đôi nhắm mắt lại , trong không gian mờ ảo của những ánh đèn màu , trong tiếng nhạc nhẹ nhàng ,dịu đưa cảm giác của Liên bình bồng trôi theo dòng ký ức ...

Liên đang trở về trên dòng sông quê hương , dòng sông của tuổi thơ khi Liên tuổi vừa tròn mười lăm .Người con gái có mái tóc mây dài buông lơi , có đôi mắt to buồn rười rượi ,trong tà áo dài lụa trắng sáng đẹp như một đóa hoa

quỳnh tinh khiết . Vẻ đẹp dịu dàng của tuổi mới lớn đã thu hút biết bao sự ngưỡng mộ của đám nam sinh cùng trường và không ít nhiều sự ganh tị của đám nữ sinh chung lớp .

Mỗi ngày trên đường tới trường , Liên thường đi qua một căn nhà xây theo lối kiến trúc xưa, hoa tường vi màu trắng hồng leo phủ kín cả bờ tường rồi dài xuống đất . Lúc nào Liên cũng không quên với tay ngắt một bông hoa rồi cài lên tóc .

Ở nơi căn nhà đó thường hay có một bà vú già. Mỗi buổi sáng, bông ảm một chú bé thật kháu khỉnh dễ thương, đứng trước thềm nhà chơi đùa và tắm nắng . Bên trong căn nhà trông rất âm u và khép kín .

Đứa bé trai trông rất đáng yêu .Liên như một thói quen, lúc nào cũng đặt một nụ hôn trên đôi má bầu bĩnh trắng mịn những ngọn tơ măng ,đứa bé trai tuổi vừa lên năm . Nụ cười và đôi mắt trẻ thơ của chú bé đã đi vào đời sống của Liên luôn cả trong những giấc ngủ ngọt ngào . Thói quen mỗi ngày với bản tánh cô đơn của Liên , chú bé tự nhiên trở thành là những nỗi nhớ nhung .Nếu như ngày nào chú bé vắng mặt , không ra trước hiên nhà . Liên bỗng lo lắng vô cớ và mong ngày qua thật mau để được gặp lại .

Tình cảm mỗi ngày mỗi lạ lùng .Sự kháng khí giữa hai người xa lạ đã là một câu hỏi mà Liên không sao giải thích nổi . Rồi bỗng dưng có một ngày , hai ngày, rồi một tuần lặng lẽ trôi qua . Liên được biết đứa bé trai đã theo cha mẹ rời bỏ quê nhà ra đi lập nghiệp ở một nơi rất xa .

Liên lặng người , nỗi hụt hẫng trong trái tim nhói đau , đời sống như ai vừa lấy đi một gì quý giá . Và kể từ đó Liên không hề biết gì thêm hơn nữa , tin tức của chú bé đã từ từ nhạt nhòa theo ngày tháng trôi qua .

Dòng ký ức chợt ngưng lại bởi Liên có cảm giác như ai đang nhìn mình ,

trong ánh đèn rơi xuống phía đối diện, Liên mở to đôi mắt, người đàn ông vẫn giữ cái nhìn không rời nơi phía của Liên, người đàn ông đang đi những bước chậm rãi nhưng vững chắc tiến về phía Liên.

Vóc dáng to cao cúi xuống trước mặt Liên, giọng nói ấm áp của người miền trung làm cho trái tim Liên vô cùng rung động, bởi đó là tiếng nói của chính quê hương hai người. Bàn tay ân cần tỏ ý mời Liên ra sàn nhảy với điệu nhạc chậm trữ tình dành cho những kẻ yêu nhau.

Họ diu nhau trong cái không gian đầy màu sắc âm thanh. Họ đã thu ngắn lại khoảng cách, bằng những lời trao đổi đúng tiếng nói địa phương của nhau, họ như tìm thấy từ phía nhau một thân quen nào đó, tia mắt họ nhìn nhau đắm đuối, như đã có với nhau từ muôn ngàn kiếp trước.

Hai người vẫn còn đứng dưới bầu trời đầy sương mù. Họ quay lại nhìn biển trong vũng tối mênh mông. Thụy đang ôm gọn Liên trong tay, người đàn ông có nụ cười trẻ thơ, đã gọi lại trong Liên cái quá khứ êm đềm mơ hồ trong một giấc mơ. Liên như con mèo con khi Thụy thì thào bên tai Liên, trong tiếng sóng vỗ nhẹ từ xa, rì rào quyện theo từng cơn gió. Thụy kể cho Liên về quê hương nơi được sinh ra. Thụy cười nói.

— lúc đó anh còn rất nhỏ, quê hương anh biết là từ nơi Mạ kể lại mà thôi. Dòng sông mang tên Thạch Hãn, bãi biển Mỹ Khê, còn đường đất đi về Cam Lộ, thánh địa La Vang và còn nữa... còn nữa... Thụy kể miên man, như đang kể về một câu chuyện cổ tích. Liên thấy mồ hôi đầm đìa trán, toàn thân run rẩy bởi Liên đã nhớ ra tất cả. Căn nhà phủ đầy hoa tường vi phủ kín cả bờ tường. Chú bé con có đôi mắt thật trong xanh, có nụ cười thật đáng yêu...

Đôi bàn tay bé nhỏ ngày nào, bây giờ đang ôm gọn Liên vào lòng, dáng người to cao như bóng của một cây tùng cây bách, cho Liên cảm giác ngỡ ngàng, cảm giác được chở che, nụ cười, ánh mắt. Đã như một cơn sóng

ngâm cuốn xoáy, từ thuở chú bé chập chững vừa mới lên năm . Định mệnh thật diệu kỳ , Liên chột bàng hoàng và nước mắt chảy dài trong một tao ngộ lạ lùng đầy bí ẩn của trời đất .

Họ đứng bên nhau , ngọt ngào từ những môi hôn , ngọt ngào từ những kỷ niệm của quá khứ . Thành phố đã vào mùa đông , lá trên những hàng cây đã trơ trụi , những cành cây khẳng khiu in bóng dọi xuống con đường .Liên bỗng thấy lo sợ ,nỗi lo sợ rất mơ hồ . Những bóng cây, chia ra như những bóng ma đang giơ cao nanh vuốt dọa nạt . Liên bỗng có một linh cảm bất an . Rồi Liên lắc đầu và mỉm cười , xua đi những ám ảnh vô hình bởi Liên đang là người rất hạnh phúc .Bên cạnh Liên là Sương Mù , người đang mang cho Liên một tình yêu nối kết từ quá khứ cuốn tròn vào hiện tại của một cuộc hạnh ngộ tuyệt vời .

Thế là Sương Mù và Sóng Biển đã đến với nhau thật đậm sâu .Họ là hai mảnh linh hồn trong truyền thuyết của Hy Lạp ,tiếng sét đã giáng xuống số mệnh của họ.

Có phải họ đã có tình yêu với nhau từ muôn ngàn kiếp trước !?...Lời hẹn hò đã như một lời nguyện từ muôn kiếp thiên thu !?

Tình yêu có mật ngọt rồi cũng có đắng cay , có quân quít rồi cũng có rã tan .

Họ yêu nhau bao lâu !?.. Đến với cái thế gian lắm đổi thay này , họ cũng bị vật vã theo sự thường tình nơi họ đã đi đến , đã gặp gỡ .

Rồi bỗng dưng họ biến mất , bạn bè trong thành phố, không còn nhìn thấy một đôi tình nhân, đã từng ước nguyện môi tình trở thành thiên trường địa cửu .

Có biết bao người thắm tiếc rẽ được mơ ước có một cuộc tình như họ .
Người đàn ông học thức cao , vóc dáng lý tưởng cho bao nhiêu phụ nữ thắm
ước mơ . Người đàn bà đẹp mong manh như từ trong một bài thơ trữ tình
bước ra làm cho bao người đàn ông say mê .

Cũng có người ganh tị phê phán cho rằng , tình yêu chênh lệch giữa người
đàn bà lớn tuổi hơn làm sao mà nắm giữ được người mình yêu .
Giữa cái thế giới đầy phù phiếm , đầy lọc lừa , đầy gian dối và sự đổi thay
tình yêu chỉ một sớm mai thôi. Tất cả bỗng trở thành sương thành khói. Cũng
may cho những mối tình của thế kỷ hôm nay , cái nhìn của đời người đã rộng
lượng hơn khi phán xét về tình yêu . Tuổi tác chỉ là một con số , con số
không nói lên được gì cả , con số hoàn toàn vô nghĩa . Nếu như giữa họ có
một tình yêu đích thực .

Dư luận ở thành phố nhỏ một thời gian cũng lắng chìm , rồi nếu như có sự
tình cờ , thỉnh thoảng người ta , sẽ nhìn thấy trên một vài mục nhắn tin ở
những tờ báo địa phương hàng ngày , chỉ vồn vện một dòng chữ ."Sương Mù
anh ở đâu " trong một khung riêng trang trọng. Mà người nhắn không hề để
lại địa chỉ hay tên tuổi . Có lẽ đó chỉ là một hàng chữ quảng cáo cho người
bàn quan đưa mắt lướt qua .

Nhưng lời nhắn trên tờ báo , đã ngấm ngấm cho biết Sóng Biển vẫn còn hiện
diện trong cuộc sống , và đang cô đơn ở một góc đời quạnh hiu nào đó . Rồi
biết đâu trên một bãi biển vào lúc hoàng hôn hay một buổi sớm mai , lại có
một Sương Mù đang đắm chìm nuôi tiếc với muôn ngàn kỷ niệm theo từng
con sóng lượn xô giữa cõi lòng nhưng nhớ !?...

Tình yêu muôn thuở vẫn là những bài tình ca đầy màu sắc . Tiếng cười và nước mắt . Hạnh phúc và tuyệt vọng . Hội ngộ và chia ly .
Như truyền thuyết của Hy Lạp .Họ lại một lần nữa vượt không gian và thời gian . Đi trở lại một chặng đường hư vô để tìm kiếm tình yêu của chính mình bị đánh mất !? ...

Màu Hoa Khế

Từng nhánh sông chia ...

Tôi có cô bạn thời trung học rời khỏi Việt Nam đã lâu .Lúc còn ngồi bên nhau dưới mái trường , ánh tình hiền lành , lời ăn tiếng nói hay ngập ngừng e thẹn .Cô ta qua định cư ở bên Tây .Hai đứa xa nhau chừng mười mấy năm , mất tin tức , mất liên lạc . Thực ra gia đình cô vẫn còn ở căn nhà cũ .Nhưng những thân nhân vào thời điểm con được đi ra nước ngoài .Họ rất ngại bạn bè tới liên lạc ,sợ bị phải chia phần từ những món quà gửi về nước , hay sợ con của họ rộng rãi thì đồng tiền bị san sẻ cho bạn bè còn khốn khổ ở lại quê nhà . Cho nên tôi rất tế nhị về điều đó và tự mình biến mất không hề lui tới hỏi thăm gì về cô ta nữa .

Một đám thời trung học chơi với nhau , mỗi đứa ra đi mỗi nơi như con sông chia nhánh . Tôi ở Mỹ ,cô bạn ở Paris , nhỏ KH ở Úc , nhỏ TT Canada . Chỉ còn lại 2 đứa ở VN . Cô ở Paris thì trở thành văn sĩ viết tiểu thuyết vô cùng lãng mạn .Thì ra lúc còn đi học những ý tưởng táo bạo đều được cất dấu trong đầu .Gia đình nghiêm khắc phải làm con gái thủy mì ,đoan trang .Bây giờ được sống ở một đất nước mệnh danh là cái nôi văn chương lãng mạn của thế giới .Thế là được viết, cho nên quả bom bị nén lâu ngày đã có sức đột phá làm kinh khiếp bạn bè luôn .

Nhỏ KH nói ra là chán nhất , xuất thân gia thế nghèo nàn được cơ hội theo gia đình qua nước Úc . Ngày ra đi lặng lẽ , bỏ đi như một sự chạy trốn cái quá khứ nhọc nhằn .Muốn quên đi cái thân phận thấp hèn lạnh lùng chặt đứt mọi dây mơ rễ má , chặt đứt luôn những ân tình của những người bạn thân ngày nào chia sẻ cùng mình bao nỗi bất hạnh .

Còn nhỏ TT rất tội nghiệp cuộc đời hoàn toàn lệ thuộc bên chồng .Chồng kêu ngồi thì không dám đứng .Tôi không biết dưới bầu trời của một đất nước

mới , đất nước có tự do hơn , có nhân quyền bình đẳng . Cô ta có mạnh dạn đứng lên để được sống theo ý mình không !? .

Ở quê nhà còn lại hai đứa . Hai cuộc đời thật là đối nghịch . Đứa trên đỉnh cao , còn đứa dưới vực sâu tối đen . Nhưng đó chỉ là cái nhìn bên ngoài của nhà cửa , xe cộ tiền bạc . Đứa đang được gọi là đại gia . Ngày xưa mỗi lần ra khỏi nhà thì rất khó khăn , đi học đúng giờ , về đúng giấc . Cha mẹ chăm sóc gìn giữ như báu vật mặc dù gia cảnh chỉ hạng trung lưu . Cô ta có nhan sắc nên yếu điệu đài các lắm . Trước mặt con trai lúc nào cũng lí nhí nói không ra lời .

Vậy mà tôi đã quá ngỡ ngàng khi gặp lại sau bao năm xa cách . Cô ta lột xác trở trở thành một tay ăn chơi sành điệu . Nghe đâu cũng nổi tiếng trong giới "đế quốc đỏ" với nghề chủ chứa sòng bài . Cái đỉnh cao của cô ta rất mong manh làm cho tôi cảm thấy ái ngại . Cô ta cười và bảo "thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt ..." . Tôi chỉ biết cười trước lối sống đó .

Còn con nhỏ đang sống ở vực sâu . Sống thoải mái trong căn nhà từ đường rất rộng lớn . Thế mà điêu linh theo thời cuộc cứ cắt đất bán dần , bán mòn . Chỉ còn lại cái chuồng heo năm xưa làm chỗ chui ra, chui vô tới 6 mạng người . Một tay chạy đầu trên xóm dưới , nuôi mẹ già bệnh mờ mắt ngồi một chỗ . Nuôi hai con , nuôi thêm hai đứa cháu con cậu em đã qua đời bỏ lại . Cô em dâu còn trẻ đành đoạn dứt áo ra đi tìm cuộc sống riêng tư . Tôi cứ ngồi ngắm nhìn BL , thân hình ốm khẳng khiu , da dẻ đen đúa . Nhưng nét đẹp nhất trong đám vẫn còn phảng phất chưa phai . Có phải hồng nhan đa truân không !? . Cái nghèo đang đè nặng lên đôi vai của bạn làm cho tôi xót xa quá . Nhưng tôi vô cùng nể phục trước ý chí phấn đấu can đảm vươn lên không

quỳ xuống dưới mọi hoàn cảnh khắc nghiệt bi thương .

Đỉnh cao hay vực sâu giữa hai người bạn còn ở lại cho tôi nhìn suốt ra một điều . Đỉnh cao hạnh phúc là nhọc nhằn bon chen với cuộc sống mang về dâng cho người mẹ mù loà chén cơm gạo trắng . Là viên kẹo ngọt reo mừng của hai đứa cháu cưu mang . Là tươm tất cho hai đứa con còn cặp sách áo trắng đến trường .

Còn vực sâu là những đêm ăn chơi rượu chè sa đọa . Đồng tiền từ những việc làm xấu xa . Con cái thì đẩy ra nước ngoài du học để hãnh diện mặt mũi . Ngu ngốc không biết con mình làm được những gì ở cái gọi là thiên đường khi mà mình sống quá xa xôi . Chồng chỉ là tấm bình phong che đậy mắt nhìn thiên hạ . Loại đàn ông thất thế nhưng muốn sĩ diện nên núp dưới váy của vợ . Gia đình như một vở bi hài kịch của xã hội hiện đại . Căn nhà lầu cao kín cổng kia chỉ là một nhà tù giam hãm tâm lòng ích kỷ , giam hãm ý tưởng cùn mẫn .

Từng nhánh sông chia ra nổi trôi gập ghềnh đi qua bao chặng đường trầm luân của số kiếp . Tất cả rồi đây cũng sẽ tuôn về biển cả . Cái giá trị thực sự khi được sinh ra làm một con người. Được nằm gói trọn trong hai câu cuối của bài thơ Moments in Life , mà ba tôi đã răn dạy cho tôi từ thuở ấu thơ " khi con cất tiếng khóc chào đời ...tất cả mọi người chung quanh nở nụ cười đón mừng con . Và con phải sống như thế nào để khi con mỉm cười nhắm mắt lia đời ... tất cả mọi người phải nhỏ lệ khóc tiếc thương con " *

MàuHoaKhé_muaphônúi ,Nov,04/09

* không biết của ai

HẾT

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 5 tháng 11 năm 2009